

БОЯН НАЧЕВ
БАЛАДА ЗА КЛИНТ ИСТУУД
ОТ МЛАДОСТ

chitanka.info

*На иподякон Иванчев (или разказ за сълзите
на отец Джозеф)*

Газовата бутилка съскаше приспивно тихо и разпръскваше наоколо невидимата си отрова. Нежен и сладък пропанбутан. Отец Джозеф бе спрял да плаче. Сълзите бяха засъхнали по страните и носа му, оставяйки леки, едва забележими солени следи. Сол, бяла като кост, също като онази по пясъците на далечния Солт Лейк, неговия роден край. Заревото на залеза отвън тази вечер беше като същия онзи огромен, необятен небесен пожар, който лети над здрача върху пустинната равнина на Юта. Един библейски пейзаж, изпълнен с пророчества и предопределености... Свят странно защо населен с живи хора.

Той се върна в детството, в родната земя, беше на четиринайсет, беше с баща си и братята си и отново видя алените гриви на конете, които галопираха срещу пожара на залеза в един безкрай, там някъде, където се сливаха небето и земната твърд. Опитваше се да обяди един сив петнист мустанг. Животното го беше хвърлило на земята и сега риеше в прахта, хвърляйки пяна наоколо като някое праисторическо морско чудовище. Тогава, спомни си, плака от болка и безсилие за първи път, беше преди толкова години. Баща му го вдигна и притисна до себе си и му каза: — Нищо няма, недей плака и без това светът е пълен с толкова много сълзи, ще вземе да прелее и да отнесе всичко като потоп, другия път ще успееш! Наоколо братята му добродушно му се присмиваха, но без злоба. Той беше петнайстият, най-малък син на баща, който имаше двайсет и три деца от няколко съпруги, бяха мормони.

Отец старейшина Джозеф много по-късно, след толкова години, в онези последни мигове на своя живот, осъзна какво и колко струва реално човешкото достойнство. Осъзна и какво най-много му бе липсвало, за да бъде като великия Джозеф (Йосиф) Смит, основателя на тяхната вяра, чието име носеше. Липсваше му револвер. Освен убедеността в силата на вярата, другият аргумент на силата и независимостта на човека бе онова малко стоманено устройство,

произведено от Самюел Колт, което бе давало и онази самоувереност на предците му. Днес отец Джозеф нямаше това упование, което гарантира така категорично човешкото достойнство. Петзарядният механизъм, произвеждащ последователни изстрели, донесъл някога славата на Дивия Запад, трябваше сега на младия проповедник не за разчистване на сметки и за разправа, а за да сложи край на обърквания си и катастрофирал живот. Обстоятелства, за които той самият пряко нямаше вина, го бяха тласнали до тази гибелна неизбежност. Други хора носеха вина за това. И на тях естествено не им пукаше, искаха всичко, ако може само да свърши по-бързо. Зловеща развръзка на една трагична съдба, а беше само на двайсет и три години.

Мормонският пастор въздъхна дълбоко и вдигна поглед към тавана, разбирай небето, като да измоли за последно, ако може, божията милост. Нямаше, уви, никаква друга утеха и опора, нямаше и револвер. Нямаше нищо. Бе останал и съвсем сам. Криси си бе тръгнала и той й бе дал последните си пари. Така бе по-добре, така бе решил. Като не можеше да спаси себе си, то поне да помогне другиму. За нея бе готов на всичко. И сега изпитваше съвсем малка радост, удавена в горест, сред пълното му отчаяние, която му даде решителността да събере сили за най-страшното, което предстоеше. Въздъхна и отвори крана на газта... Скоро след това усети утеха и успокоение и отново изпадна в онази си унесеност, в която обикновено съзерцаваше другите светове.

Отвън седеше Митко-о и чакаше да види дали американецът ще извади доларите. Беше му намерил пистолет, автоматичен, мощен, съветско производство, със заличени номера. Онзи предпочиташе Колт или Смит&Уесън, но тука такива не се намираха. Нищо и автоматичният можеше да свърши работа, но при условие че бъде заплатен. Важното е да е мощен, един изстрел от такъв пищов е напълно достатъчен да ти пробие черепа, ако си решил. Въпреки това нашенецът не бе много сигурен дали иска да реализира тази сделка. Американецът беше много ненадежден клиент, можеше да забърка голяма каша, да вземе да направи някоя голяма беля. Ходи, че после се оправяй, и без това е затънал до уши, само оръжие му трябва. От една страна сделката си я бива, успя да му иска твърде добра сума, пък и ако бе решил наистина... Нямаше той да тича да го спира я, ако си е решил ще го направи все по някакъв начин и без това не е много у ред.

От друга беше добре всичко да приключи, колкото се може по-бързо, и работата да се потули. Никой не предполагаше нещата да се развият по този начин, но от такъв лъохман всичко можеше да се очаква. Вместо да се покрие, се остави да го приберат. Добре, че е луд и много не разбраха от него ония от следствието, и си мислят засега, че той е на дъното на всичко, той ще опере пешкира. Жалко, ако наистина си посегне, си мислеше Митко-о, не е лош човек, но такива рано или късно свършват така. Просто са смотани нещастници и не могат да се оправят в този свят. Все едно на челото му пише търся някой да ме преебе, плащам добре. Кво да го правиш такъв? Смахнат, вятърничав поп, тръгнал света да оправя, поредния глупак. Жалко за такива, винаги свършват зле! Иначе Митко-о бе казал, че баща му може да помогне и друг път бил правил такива услуги на приятели и разни хора, които се нуждаят от незаконно оръжие за свои си цели. Не разпитва, доставя необходимото желязо със заличени номера, изисква само дискретност и точната сума. Случаят сега обаче е друг. Трябваше внимателно да се обмисли всичко. Парите си струваха, не бяха малко, но все пак бе твърде рисковано. Сложно беше. Каквото и да се случеше трябваше оръжието после да изчезне и всичко да се прикрие. Поредният чужденец безследно изчезнал или да, жалко, посегнал на живота си, имал проблеми и бил психически неуравновесен. Жалко наистина, но стават такива неща...

Бащата на Митко-о беше лейтенант от милицията, нещо като помощник-шериф, вече пенсионер. Вършеше обаче още подобни услуги и други неща, които често пъти са извън закона или пък твърде се разминават с понятията за почтеност и морал, но някой все трябва да ги върши, така поне самият той разсъждаваше: — По-добре човек на реда и представител на властта да е, отколкото някакви пропаднали криминални типове. Човекът под пагон все пак винаги знае докъде може и трябва да се стигне. Той най-добре може да контролира нещата. Други биха отишли твърде далеч. Важното бе да не се допускат извращения, те пречат на всички и главно на бизнеса. Престъпността също е вид бизнес и там управляват норми и закони. Не може да се случва произвол и да се допуска хаос, не поради респект пред нещо, просто не е целесъобразно. Затова, най-добре е беззаконието да се ръководи от хора на закона, те са научени да съблюдават и нямат предразсъдъци. Просто служат и изпълняват. Такива бяха нагласите и

начина на мислене на тези хора, но отец Джозеф разбра това твърде късно. Не че те бяха лоши, някакви злодеи, не, напротив бяха дори сърдечни и прями, непринудени и естествени и дори някак си честни в своето безчестие. Просто трябваше да оцеляват и все пак да живеят добре, бяха от онази порода дребни душици, на които, за да са добре, им трябва да са много добре, искат още и още. Нещо, което се оказа, че не е така лесно в бедна и разсипана страна като България. По природа в никакъв случай не бяха жестоки, хора, първично зли, бяха само алчни и безскрупулни примитиви, които искаха на всяка цена да се видят с пари. Насита тук няма и това ги правеше действително опасни за другите, изпречили се на пътя им. Тези хора, както се видя, въпреки че бяха отишли твърде далеч в безчестието си, те все пак винаги запазваха болезнено честолюбие, което в други случаи би могло да мине и за достойнство.

Всички тези неща, докато ги проумее и изстрада върху себе си, струваха не малко на божия служител иностранец и му костваха също не малко, да не кажем всичко. Всеки опит се заплаща, а горчивият — най-скъпо. Това е и финалът на историята на един божи глупак, който пострада за своята вяра в опита си да обича хора, които дори не го уважаваха, но използваша максимално и накрая го предадоха, ограбиха и се подиграха с него. Пак не нарочно с изначална някаква умисъл, на такива в нашия свят просто това се случва. Той, нещастникът, така и не разбра защо хората около него са такива и защо му причиняват всичко това, защо бе необходимо... Бе един прехласнат луд, който си нямаше и представа къде е попаднал, който май и докрай си остана учуден от случващото му се. Май така си и отиде — учуден, даже изумен.

С Митко-о или Джими, както се бе представил въпросният при първата им среща, отец Джозеф се запозна преди малко повече от две години. Няколко месеца след като той, Били и Вини бяха пристигнали в България, в София и бяха наели онази гарсонiera в столичния квартал „Младост“ — до пазара. Район не в центъра на мегаполиса, където се очакваше, че живеят по-обикновени хора, не от консервативните кръгове, а работници, типичните българи, готови да чуят истинското божие слово. Въпреки обичайните напътствия, получени в посолството при оформяне на документите по пребиваването и устрояването им, младите проповедници не обърнаха особено внимание на препоръките и предупрежденията. Уви! После

разбраха, че в тези райони на града живеят всякакви хора, с всякакви наклонности, но преди всичко враждебни, мнителни и често дори опасни. Уви, младостта е често пъти наказвана с безпримерен оптимизъм и товарена с неясни надежди и желаниа.

В края на 80-те политическата система на Комунистическия лагер рухна и мястото на съветския блок в Източна Европа бе заето от млади реформаторски демокрации. Това бяха нови общества, все жадни за придобивките и ценностите на западния начин на живот. Тогава хората от Запада решиха да предоставят на хората от бившия Социалистически свят не само стоки и технологии, но и разбирания, вярвания, душеспасителни истини от какви ли не религиозни течения и мистични откровения и отклонения. По улиците се появиха всякакви, все едно се провеждаше световен религиозен форум, то не бяха кришнари, протестанти, мормони, йеховисти, бахайци, сектата на преподобния Мун, руски религиозни маниаци, дошли чак от Сибир, контактъори, екстрасенси, уфолози и какви ли не още. София в един момент заприлича на голяма психиатрия, чийто персонал също е надянал усмирителните ризи и където глухите проходаха, а слепите прочуваха, спомняте си нали? А нашите попове си скубеха в това време брадите на кого била свещоливницата, кой да прибира парите от църковните имоти и кой бил по-голямо ченге. Разграден двор, разхождаха се вълци в овчи кожи, а даже и без. Всякаква пасмина ни беше налазила и хорицата, колкото едни бяха доверчиви абдали, други се отнасяха враждебно мнителни към всичко чуждо. Появиха се ловки тарикати и тук, родни наши пастори, угодници и ортаци с чужденците. Всякакви сектанти и проповедници на безсмъртието, психопати, шарлатани, мошеници, лъжепророци и откровени идиоти плъзнаха навред, за да споделят своите учения и драгоценни небесни дарове с посткомунистическите хомосъветикуси, за тяхно добро и спасение.

При тези нови геополитически реалности и културни модуляции, настъпили в света след края на Студената война, в далечна Юта мормоните от САЩ също решиха да споделят спасителното си и най-праведно божествено учение с потиснатите от атеизъм народи на Източна Европа. Тези народи също имаха право да научат словата на Великия пророк Йосиф — Джозеф Смит, основателя на тяхната вяра. На тримата млади американци, за които вече споменахме, им се падна отговорната мисия да прозелитстват сред българите и да основат

„Църква на светиите от последния ден“ в техните земи, като привлекат към вярата все повече и повече членове, истински следовници на Завета.

Така тези презокеански пътуващи проповедници, облечени в евтини черни костюми с рижи коси, късо подстригани, с луничави лица и бяла пъпчива кожа, с учудени и усмихнати, но леко глуповати изражения, се появиха един ден по софийските улици. Разпънали триножник с религиозни картинки на него и поучителни текстчета върху дипляни и брошурки, те търсеха сред навъсената и сърдита тълпа от обезверени и озлобени неудачници своите бъдещи единовеци, с които да споделят радостта на Откровението. Подминаващите, ги изглеждаха със сурова неприязън и продължаваха по пътя си мърморейки: Поредните чужденци, които са дошли да ни дават акъл и да ни поучават. Знаем ги такива що за стока са — боклуци, дошли от майната си. Напълни се с разни откачени сектанти, тия пък били американци, ай шъ им..., измет долна все, влачат се от къде ли не да ловят жертвите си сред нас, най-отчаяните. Знаем как обикновено свършва всичко това, самоубийства, изоставени семейства, наркотици, пълно обсебване на съзнанието, използвачество и накрая им приписваш апартамента и всичкото си на сектата, работиш им за без пари, за слава на тоя дето духа, знаем ги тия! Нали една от съседния вход така откачи, забъркала се с такива някакви и се хвърли, младо момиче, Бог да го прости... А бе, тия що не вървят на майната си оттам, дето са дошли, ай шъ им се невидяло и мошениците, недни! Дошли тук да ловят наши идиоти и сиротни души, да ги използват. И най-вече гледат децата да обсебят и самотноживеещи, най-податливите. Ето ти после човешки трагедии, що откачали някои, такива направо им промиват мозъците. Щото сме разграден двор, закони няма в тая държава, кой ги пуска тия? Така разсъждава недоверчивият и напатен нашенец и свъсено подминава.

От време на време се спират само разни видимо пияни, но не да слушат, а за да поучават чужденците, да споделят с тях своята правда, щото от сънародниците им никой не иска да ги чуе. Други пък такива пробват да изкрънкат дребни пари за допиване или просто се спират, за да пикаят... Случва се често да се отбиват квартални идиоти, съвсем издивели старци и оглупели бабички при това глухи. Така минават дните, безсмислено и безрадостно на тримата млади американци по

улицы и площади. Определено не срещат разбиране, откровено са мразени, усеща се. Ругаят ги, заплашват ги, плюят ги разни разярени и зачервени хора, лъхаци на спирт. Така и никога не научиха за прочутото българско гостоприемство, наша национална гордост, дори и не чува за него. Нерядко се случваше и цялата любезност на младите пастори да се разбие в стена от пълно безразличие и студена апатия на спрели се случайно хора, които сякаш не са там.

Не това очаквах, не това си бяха представяли. Вечер, уморени, а често и премръзнали, се прибираха в гарсоньерата си в крайния квартал. Приготвяха ледена каша, варено зеле, макарони или картофи, вечеряха, молеха се и лягаха. На другата сутрин отново тръгнаха по улиците на този студен, негостоприемен град сред сивото множество на хиляди недобронамерени непознати и така до деня, когато в гарсоньерата нахлуха онези момчета с бръснатите глави и кожените якета. От ритниците на подкованите им обувки мокавяната врата на жилището буквално се разпадна и разхвърча на парчета из целия коридор. Отец Джозеф тогава се отърва като по чудо, просто не беше там, в този момент пазаруваше в близкия магазин. Господ го запази, но Били и Вини пострадаха жестоко. Единият загуби няколко зъба и едното си око, а другият бърбек и също няколко зъба. Счупените им ребра зараснаха трудно и бавно след продължително лечение. Нахлулите неофашисти, местна банда на скин хед, зверски пребиха двамата проповедници, изпотрошиха жилището и след като нямаше вече какво да рушат, разбиха в гърбовете на двамата нещастници, проснати на пода, молитвената им пейка. Преди да офейкат, нападателите надраскаха със спрей голяма свастика на стената и надпис „Вън чужденците от страната, България на българите!“ Когато Джозеф се прибра, жилището гореше, а телата на другарите му безпомощно лежах, окървавени сред погрома.

Съседите, се разбра, никого не видели и нищо не чули. Полицията, наскоро преименувана от милиция, никого не задържа и никого не заподозря. Следствието се проточи и накрая бе прекратено поради неизвестни извършители, неизяснени обстоятелства и неясни подбуди на неизвестни лица, както се казва в такива случаи. Били и Вини, полуживи след няколко месеца престой в болница, се прибраха накрая в родината си. Отец Джозеф, покрусен от болка и срам пред пострадалите си другари и поради провала на мисията, не посмя да се

завърне в САЩ. След дълги размисления накрая той реши да остане и да започне сам отначало въпреки трудностите. Явно Бог бе приготвил за него други изпитания. Той почувства като свой морален дълг да мобилизира силите си, да се изправи и да продължи напред.

Няколко дни след погрома срещна и въпросния Митко-о Митков — Джими или по-точно последният го намери. След запознанството и последвалият кратък делови разговор между двамата, вечно усмихнатият и присмехулен Митко-о спечели доверието на американеца. Как можеше да устои и да няма доверие на такава пленителна и обезоръжаваща усмивка. Новият му български приятел бе непоправим оптимист и винаги намираше изход от всякаква ситуация. Оттук насетне нашенецът стана много близък с отец Джозеф, негов покровител и душеприказчик, с когото той споделяше всичко. И това само срещу 100\$ на месец. Българинът му обеща, че така щели да се решат всичките му проблеми и никой няма да смее да го закача. Можел оттук насетне спокойно да си проповядва и никой с пръст няма да го пипне. Пък и бащата на Митко-о имал връзки в милицията, така че всичко било гарантирано. Защо по-рано не го бил срещнал, толкова неща щял да си спести и най-вече погрома и побоя, но отсега нататък да не се притеснявал за нищо. И наистина никой повече не посмя да посегне на американеца, което с времето също го окуражи в известен смисъл да остане и да продължи делото си. Само ако знаеше какво го очаква занапред. Под това привидно спокойствие и сигурност, за които плати твърде висока цена, започнаха и истинските му проблеми. До голяма степен той сам си беше виновен, за това, което впоследствие го сполетя, поради своята наивност, нерешителност, глупашка почтеност, стеснителност, вродена деликатност, малоумна доверчивост и непоқвареност. Просто бе незрял и не познаваше живота и не подозираше колко лоши могат да бъдат хората, подли и подмолни. Все неща, които допринесоха оттук насетне синът на полицая да се превърне в решаващ и определящ фактор в неговия живот. Младият мормон за всичко зависеше и за всичко се допитваше до новия си приятел. Вярно, наложи му се да изгладува таксата за месечното си спокойствие и неприкосновеност, защото не разполагаше с много пари, но какво са парите пред едно безкористно и неподкупно другарство, така великодушно споделено с него.

Постепенно нещата потръгнаха. Митко-о и баща му имаха връзки и свои хора навсякъде. Скоро намериха помещение в трафопост на американеца, където да може той да организира своята църква. Оказа се, че имат свой човек и в районното кметство и тихомълком помещението бе уредено, но трябваше да се плати нещо. Скоро отец Джозеф научи и първата българска поговорка, заедно с един нов икономически метод „блага дума/сума железни врати отваря“ и „за да получиш, първо трябва да дадеш“! После осъзна, че точната дума, определение за такива случаи на английски е corruption.

Няколко седмици по-късно пасторът и неговият български приятел са седнали в квартално кафене. Проповедникът пие Соса-Сола, не му е по вкуса, но Митко-о така е казал, щом си американец трябва да пиеш кола! Ето на и аз харесвам повече водка, хубава руска водка „Столичная“, знаеш, но понеже вече и аз съм американец, така ми викат покрай теб, Джими Американеца, нали си мой човек, та се налага да пия уиски, иначе си подбивам реномето. Трябва да изглеждаш като това, на което се правиш, иначе си менте, но ти не ги разбираш още тези работи!

Въпреки новия си статус на човек на Митко-о, лице под негова закрила, американският младеж тази вечер изглежда някак потиснат и угрижен. Нещо го мъчи.

— Е, що сега пак са ти потънали гемиите? Отпусни се бе човек, зарадвай се, стига си се въсил, стига с тоя провесен нос, ще си докараш така някой рак от тоя постоянен стрес, я се усмихни. Кво си се вкиснал, я по-ведро! Ама много странни хора сте били вие каубоите, хич не умеете да живеете. Кво пак се сдуха? Големи киселяци сте, ей! Как сте успели да станете велика сила направо ви се чудя? Утре се изнасяш от нас. Ремонтът в гарсонирата ти е приключил, всичко е преобоядисано, въобще не личи да е имало пожар, направо е като слънце. Чисто нова врата, дебела имаш, сигурна е, лично аз съм ти я избирал. Що не се зарадваш бе човек? Пак ще си бъдеш самостоятелен, никой няма да смее да те закача, ще си проповядваш на спокойствие. Ако има някакви проблеми, аз съм на среща, знаеш. Не, не мога да те разбера, честно, както и шантавите ти идеи. И за какъв дявол ти е притрябвало да идваш тук, защо изобщо си се домъкнал, чудя ти се? Знаеш ли къде си попаднал? Ако аз бях американец, ех да можех да ида там — Вегас, мацки, шевролети, понтиаци, пакарди, Блек

Джак, Джак Даниълс, Левис, боро, ама истинско не като това менте, дето го пуша тук. Ех... това е живот! И на концерт на KISS ще ида задължително, страшна банда са, знам, че не си ги слушал. И „Доджърс“ не са ти любими, „Янките“ също, а бе ти за кво живееш въобще, извинявай, ама много си сбъркан, да ти кажа честно! Не те разбирам!

— Митко-о, не ми се карай, моля те! Казвал съм ти аз идвам от такава общност, която е затворена. Ние имаме свои ценности, живеем доста консервативно и не приемаме порочността, която властва над света. Ти не си лош човек и аз съм ти много задължен за всичко, което правиш за мен, но твоето сърце още не се е отворило към Бог. Моля се това един ден да стане и ти да се присъединиш към нас, да станеш мой духовен брат, истински светец от последните дни и душата ти да възсияе за истината!

— Да, бе, да, и аз да пошантавея като теб, мерси, и да предлагам брошури по улиците и да подвиквам на минувачите „Бог те обича, отвори сърцето си!“ — и обърна уискито си на екс.

— Ох, имам сериозни грижи, идва часът на истината и надвисва възмездието за нашите дела, съдът над погившите люде, въздеяние за греховете ни... започна американецът, но замлъкна и въздъхна така дълбоко и драматично, че би разстроил и герои от древногръцка трагедия. — Присъдата е близо — продължи той — и секирата е до всяко дърво, което не принася плод. Ето Бог ме наказва за моята пасивност, леност, нерешителност и слаба вяра... провалих се, о, горко ми, в нищо не успях, ох, бедният аз, окаян грешник съм! Другия месец от Буда Пеща пристига мистър Питърсън, Рой Хенри Питърсън. Той е моят старейшина и надзорник, отговаря за дейността ни в Централна и Източна Европа. Идва да се осведоми за ситуацията в България и да направи разследване на случилото се, инцидента с брат Винсънт и брат Уилям, пребиването им и изплащането на застраховките. Иска лично да се запознае с нещата на място, като видя, че тия от посолството нищо не правят. А аз какво да му кажа, как да го посрещна, какво съм свършил? Та аз се провалих и изложих на опасност живота на братята си, за които отговарях. Аз съм един прокълнат грешник, нищо не става от мен, аз се провалих... и пак въздиша.

— Ако още веднъж само въздъхнеш по този начин, честно, ще ми спре сърцето, каква покъртителна драма, още малко и ще ме

разплачеш. Я, да се стегнеш! Това ли било? Хората, ако знаеш какви проблеми имат? Лигльо такъв, щял да дойде мистър Питър-сън, Рой Питърсън, бла-бла. Ау, голям праз, ау моят старейшина щял да дойде, еба си ужаса! Виж направо и аз се подмокрих — пародира своя приятел Митко — направо се сдухах от страх, ау какъв съм грешник, ау как ще ми се карат. Леле, посрах се...

— Ти не разбираш, при нас дисциплината и подчинението са в основата на вярата ни... — почти се разплака Джозеф.

— Я да се стегнеш! Слушай ме внимателно сега, знаеш, че с всичко се оправям, намирам решение във всяка ситуация, нали затова ми викат Джими Джаджата. Оня пич, твоят надзорник иска да види как вървят нещата тук, демек вършиш ли си работата, за която си изпратен, добре. И като дойде кво трябва да докладва за ситуацията? Да не мислиш, че той има интерес да съобщи, че ти си се провалил. Нали и на него ще му теглят ушите по вертикала. Как се казва неговия шеф, вашият биг бос?

— Мистър Томпсън от Делауеър, той следи нещата в Европа и отговаря за всички нас, него съм го виждал само веднъж на една конференция в Айдахо, точно преди заминаването ми, много е строг. Един ден има изгледи да стане и върховен старейшина, така говорят.

— Значи това е дъ биг Бос, та на тоя мистър Делауеър или както там му беше името, да не мислиш, че и на него му се четат такива доклади: вложихме толкова и толкова пари — резултати, пълно фиаско, двама пребити и един в неизвестност! Заключение: Лош подбор на кадрите, небрежно кадрване или корисни интереси при подбора, уреждане на едни за сметка на други и започват едни проверки, не си е работа, а винаги покрай едни работи започват да излизат други. Никой не обича да получава лоши вести и да си създава излишни проблеми, и не е необходимо, иначе се носи отговорност, затова, когато са замесени в една работа повече от едно, две лица по-добре е тя да се потули. Твоите шефове, ще видиш, най-малко те имат интерес да се раздухва твоя случай. Слушай ме сега внимателно, аз ще уредя всичко! Когато дойде оня твоят мормон от Буда Пеща, аз ще го поема. Ще наемем местния читалищен салон и такъв спектакъл ще му спретнем, направо ще го ошашавим, оня няма да знае къде се намира.

— Ама нали съм се провалил, какво мога да направя изобщо? Нямам никакви сподвижници, последователи дори, никого не съм

успял да привлече към нашата вяра. Мистър Питърсън като дойде, ще иска да се срещне с неофитите, новоприелите вярата, да беседва с тях...

— Да не съм чул повече да споменаваш думата провал. Ти си успял и аз ще ти го докажа. Не е важно как стоят нещата, а как изглеждат или по-точно как ще бъдат представени. Аз ти обещавам пълен салон с ентузиастични, пламенни почитатели, прегърнали с възторг новата вяра и вашите си там глупости „Бог е любов, вечна светлина през мен тече, моят баща е голям и силен“ и бла, бла. Такова посрещане ще му спретнем на оня чичага, че направо ще се ошашка и после като те похвали в доклада и току — виж те повишили. Ще си ми благодарен, да знаеш! Обаче, малко пари ви пращат вашите, големи са пинтии. Ще трябва аз да си поговоря с твоя човек като дойде. Виж се само на кво мязаш, добре че не пушиш и не пиеш и гадже си нямаш, а бе направо си взел-дал, мизерия — живи мощи, а сте водеща икономика в света, може ли такова нещо? Та като стана въпрос за пари, цялото това мероприятие ще трябва да се финансира. Ще струва към 500-600\$ може и повече, знам, че нямаш пари, не ме прекъсвай! Аз ще ти заема част от сумата, после ще ми я върнеш. Ще се наложи да продадем и компютъра ти, за него вече имам купувач, добре, че е оцелял в онази нощ. Ама ти си бил хитрец, под леглото си го скрил, та е оцелял.

— Ама...

— Шът, оттук — нататък нещата поемам аз! Та кога каза точно пристигал твоя мистър Питърсън? Само и той да не се окаже някъв смахнат сухар като теб, че двама перковци много ще ми дойдете на главата да се оправям с вас. — Барман, дай още едно уиски и една кола, не се бъркай, аз ще платя. Има кога ти да черпиш, ама да знаеш няма да е малко, когато му дойде времето, ха-ха!

Посрещането на мистър Питърсън, няколко седмици по-късно беше паметно. Приличаше на нещо средно между спектакъл на Большой театър и представление на цирк Буш. Митко-о се бе постарал доста, организира всичко точно, както беше обещал, намери пари, а отидоха не малко. Момчето направо беше родено за продуцент.

На аерогарата високопоставеният мормон, гостът от Буда Пеща, беше посрещнат като випперсона. Очакваше го „Чайка“ с шофьор.

Миткови бяха успели да издействат една запазена от гаража на УБО. Нали старият имаше връзки навсякъде, но и това не излезе хич евтино.

Като цяло чужденецът бе респектиран и очарован още в началото. По пътя от летището го излъгаха, че в тази кола навремето се бил возел Брежнев, когато идвал на посещения в София. Що се отнася до самия мистър Питърсън, той по-скоро приличаше на застаряващ отегчен плейбой, отколкото на духовен водач. Беше облечен в спортен блейзър, риза от пясъчна коприна, елегантен панталон с безупречен ръб. Бели остри шпицарки завършваха тази превзета показна елегантност. Той бе много светъл блондин, приближаващ шейсетте с направо розова кожа, изпъстрена с червени петна по шията и лицето, бели добре поддържани нокти, покрити с безцветен лак, златен часовник. Носеше скъпа делова чанта, виненочервена, кожена със златни закопчалки.

Истинското шоу обаче предстоеше тепърва. Гостът бе въведен в претъпкания читалищен салон. Събраното множество екзалтирано изригна и читалищния хор запя псалма „Вечна светлина през мен тече“, предварително разучен. Високопоставеният презокеански проповедник направо се шашна от френетичния възторг, с който бе приветстван. Толкова много хора, събрани, той не бе очаквал, още повече така мотивирани и отдадени на своята вяра. Почувства се почти като у дома. Млади кръшни девойки в носиите на читалищния ансамбъл го наобиколиха и обкичиха с цветя и венчета, докато пееха, а тълпата викаше до премала Алилуя! Посъвзелият се само не и разплакан от умиление мормон щастливо махаше от сцената, като благодареше, свалил сакото и навил ръкавите на ризата, за да покаже и той от своя страна непринуденост и сърдечност към аплодиращите го. След това сред нестихващ възторг и периодични изблици на ентузиазъм той представи лекция пред събралите се мними единовеци на тема: „Моралното превъзходство на мормоните и новите реалности в света и нравствените отстояния на вярата на избраните“. Лекцията беше на английски и хората нищо не разбраха, не че ги и интересуваше, но до края мучаха като говеда, за да изразяват съпричастност. За това бяха събрани и за това им беше платено. В залата имаше всякакви, от циганките чистачки, които метат пазара, местният футболен отбор и агитката му, хора срещу почерпка, оголяли и обосяли пенсионери, готови на всичко, до читалищния хор и другите

самодейни състави. Все люде, които очакваха да получат нещо за участието си в този маскарад. На едни беше платено, според уговорката, други бяха охолно почерпени с домашна ракия, донесена от баща му на Митко-о в туби, трети имаха да връщат услуги или пари на Миткови. По-късно се разбра, че те се занимавали и с лихварство, освен с търговия с влияние и сигурност.

След края на тази религиозна бурлеска, гостът и домакините му, отбрана част от тях и отец Джозеф, който също беше като замаян от случващото се около него, отидоха на гала вечеря. Празничното соаре се състоя в бар — механа „ТЕКСАС“, заведение в края на квартала, държано от братовчеда на Митко-о Кольо. Там неофитите се веселиха дълго до среднощ и след това, забавлявани от оркестър и певачки, нямащи нищо против да седат в скута на посетителите, докато им пеят на ухо. Височайшият гост от САЩ старейшина Рой Питърсън, разчувстван и размекнат от топлото посрещане, прекали значително с алкохола, с който явно се познаваше не от вчера. Въпреки това оливането му надмина приличието дори на родните стандарти за такива случаи. Късно през нощта нещата така се развиха, че възрастният проповедник дори успя да достигне рая... с помощта на Роки, който се погрижи за специфичните нужди на госта. Роки бе местен рецидивист, наскоро излязъл от затвора, на когото Митко-о брой определена сума, а той беше известен с това, че няма задръжки и предразсъдъци да участва в противоестествени контакти. На другия ден мистър Питърсън подписа тлъст чек, който седмица след това бе изплатен на отец Джозеф от AMERICAN EXPRESS.

Високопоставеният духовник остана видимо доволен от посещението и обеща след време отново да намине да види как се развива местния клон на църквата. Гостът бе очарован от гостоприемството на българите и най-вече от тяхната сърдечност и непринуденост. Приемаха хората такива, каквито са, без да ги съдят. В края на краищата всички сме грешници и се осланяме на божията милост, нали така, важното е да бъдем толерантни и съчувствени едни към други.

Отец Джозеф получи лично похвала и висока оценка за свършеното от него и признанието, че това била най-бързо развиващата се и с най-много последователи мисия в тази част на света, което очевидно се дължало на качествата на младия

проповедник. Заслугите му нямало да останат неотличени и в най-скоро време за него ще бъде докладвано най-ласкаво в централата отвъд океана. Можел да разчита на повишение и на нови по-добри финансови постъпления. Ако нещата вървели все така добре, го очаквало бляскаво бъдеще и кариера!

И нещата потръгнаха, скоро започнаха да пристигат чекове от мормонски фондации от цял свят. Чековете прибираще Мит-ко-о, понеже Джозеф трудно се оправяше с пари, още повече че и няколко пъти го измавиха в чейндж бюро. Нашенецът пое финансите на мисията, като отпускаше джобни — дневни на американеца. При скромния начин на живот, който водеше пасторът, и парите не бяха много, но му стигаха. Напълно вярваше на своя консилиери, както обичаше да се самоназовава българинът. В интерес на истината трябва да кажем, че синът на милиционера се представи като съвестен служител. Решаваше навреме всички изникнали проблеми, както бе обещал, и отстраняваше всякакви пречки, появили се пред разпространението на истинското божие слово. Казано е правете прави пътищата. Както и едната ръка да не знае какво върши другата, обаче нашенецът бе свикнал да използва в синхрон и двете както в побоищата, така и в сметките. С едната изваждаше, а с другата прибираще. Просто и ясно, бакалска математика, нашенска.

Митко-о например, веднага реагира, когато отец Джозеф сподели с него своите притеснения относно това, че в неговата енория, в тази част на София, където той живее и проповядва, са се появили Свидетели на Йехова.

— Ние у нас в Америка много, много не се търпим, даже хич не се понасяме. Гледаме да не си мешаме капите, както ти би се изразил в такива случаи, страним едни от други. Обикновено не проповядваме заедно на едни и същи места. Има щати, където те присъстват основно, в други доминираме ние, но общо взето гледаме да не се засичаме. Големи различия тегнат между нас, относно спасението на душите и пътя им към Бога, но на теб засега ще бъде трудно да вникнеш и няма защо да те занимавам с подробности. Та тези заблудени хора са пристигнали отскоро тук и се опитват също да ловят човешки души там, където аз проповядвам! Навлизат в моя, т.е. наша територия искам да кажа. Как е при вас, когато една групировка навлезе на територията на друга? Нали ми разправя за някакви, дето поставили свои ротативки

в заведения, които по принцип се контролирали от други някакви и какви главоболия си навлекли ония. А аз не искам проблеми и главоболия с никого, знаеш, че съм кротък и миролюбив човек, вярващ при това! От друга страна, няма да е никак добре, ако за това разберат в Централата, може да се изтълкува зле, че не си върша съвестно работата, не съм убедителен, не се старая достатъчно и съм допуснал появата на Свидетелите. Добре е някой да поговори с тях и да ги убеди да си тръгнат оттук, да идат да проповядват учението си някъде другаде. Мислиш ли, че бихме могли да измислим нещо? — почти умолително настоя отецът пред своя благодетел. Митко-о начумери вежди, подсука устни, колкото за театър, помълча и отсече: — Ще видя какво мога да направя, но и това ще струва пари. Поставяш ми все по-сложни задачи, но какво да те правя... нали ме водиш към светлината, мога ли да откажа?!

Скоро и този проблем бе решен. Тихомълком Свидетелите на Йехова изчезнаха, така, както и се бяха появили, внезапно. Отец Джозеф не попита какво се е случило, нито разбра по някакъв начин как неговите религиозни опоненти изведнъж потънаха в неизвестността. Един ден те просто повече не се показаха и той забрави за тях. Не разбра също, че срещу известно заплащане същите момчета с бръснатите глави и кожените якета, които пребиха Били и Вини миналата година, сега пратиха в болница и Свидетелите. Проблемът се реши, а Митко-о задържа известна комисиона от сумата за себе си, както бе свикнал, за поддръжката на security service.

Една вечер в началото на лятото, нашите герои както обикновено висят в кварталното барче, където, на когото му трябваше, винаги можеше да намери Митко-о за уреждане на някакви свои си работи. Викаха му Офиса на това барче. Та тази вечер синът на милиционера обясняваше нещо важно на американския поп.

— Ти служил ли си в армията, не си и ти личи, затова си такъв михлюз, ако беше изкарал една казарма — us агту, нямаше сега да бъдеш лъохман, нямаше сигурно да станеш и смахнат пастор, да ме прощаваш. Пък знае ли човек, както ти се изразяваш — всички сме в ръцете на Бога! За морската ви пехота съм слушал страшни неща, за другото не знам, но честно не те виждам там, май по-добре си си като поп.

— Митко-о, ти много ме подценяваш, не си ме опознал. Не съм служил в армията, вярно, но съм бил бойскаут. Мога да оцелявам на открито или в гора, обучаван съм да мога да запала огън само с две дървета и въже, да хвърлям ласо, да ловя риба, познавам някои билки, използвани от старите индианци за спиране на кръв и срещу треска, и други такива работи все от живота в прерията. Мога още да яздя, да разчитам следи, да дялам кану, трябва да те науча, да ти покажа някои полезни неща. Все неща как човек да може да оцелява на открито сред природата, но тук правилата в градската джунгла са други, както ти казваш. Тук силните са такива като теб. Ти стоиш от правилната страна на хранителната верига. Никога не позволяваш да попаднеш в позицията на жертва, винаги консуматорът победител си ти. Въпреки че не всякога това е моралният избор. Силните и приспособимите оцеляват. Това се нарича социален дарвинизъм и се измерва в това колко си богат и колко време можеш да останеш такъв. Казано е обаче, не трупайте богатства в този свят, защото всичко е преходно, а сбирайте в небесната съкровищница даровете си! Твоите разбирания може и да са успешни засега, но това ще е до време, защото противоречат на Божиите закони и са във вреда на други хора. Не може и не бива да я караш така цял живот, трябва да помислиш и за спасението на безсмъртната си душа. Бог ни изпраща много изпитания по пътя, ще дойде ден да можеш да оцениш и моята помощ, затова може би ме е изпратил тук Всевишният.

— Стига си ми опявал с твоите смахнати попцини, ако бях вярващ, щях да ходя на църква, губиш си времето. А и ти кво си мислиш, че само вие сте чували за словото божие, та ние сме християнски народ, българите повече от хиляда години, още много отпреди да бъде открита Америка. На стар краставичар краставици ще пробутваш. Само че драги, твоят бог, да ме прощаваш, учи хората на смирение и покорство, да бъдат роби, нали така казват и наште и ваште — раб божи, рабиня божия, бла-бла! Аз обаче не искам да бъда роб и да завися от някого, аз искам да бъда свободен и богат! Затова аз съм богоборец и ще успея, защото разчитам само на себе си и както се пее в една рок песен *only the strong shell survive!* Затова и блъскам всеки ден във фитнеса, за да мога да мачкам, да мачкам всички, конкуренцията и всеки, който се опъне или изпречи, *only the strong!* А иначе блажени са нищите духом, тяхно е царството небесно, чувал съм

ги тия, да, ама аз искам да живея тук и сега и то като пич. Другото я го има, я го няма е утеха за нещастници, дето нямат топки да се борят с живота и само хленчат като теб и си търсят извинения. Аз искам всичко тук и сега и съм готов да си го взема, защото ако искаш нещо, трябва да си го вземеш, даром нищо не идва само дори ако трябва да го отнемеш от някого! Затова блъскам, за всичко в тоя живот трябва здрави мишци. За друго те бях извикал. Утре заминаваме за Благоевград. Там наблизко в едно село мой авер, съвойници сме били, държи склад за строителни материали. Стоката там е много по-евтина. Тук в столицата всичко стига на двойни и тройни цени. Нали искаш да почваш ремонт на трафопоста, да го преустройваш на църква. Трябва да побързаш, ей сега ще се изниже лятото, а покривът там тече, дограмата трябва да се смени, естрада искаш да правиш, пейки, чудесии. Материалите ще купим от Благоевград, от моя човек, ще излязат наполовина, нали и на майстори трябва да плащаш, а, бе, да ти кажа, не знаеш още с какво си се захванал, ама нейсе. Всичко ще го направи моята строителна фирма, за това няма да имаш грижа, пък и няма да те съдера я, но все пак строителството хич не е евтино, да знаеш. Пригответи за всеки случай повече пари, на път тръгваме, всичко се случва. Утре рано ще мина да те взема, имам да свърша и други едни работи, носи и печата за фактури, винаги може да стане това — онова. Айде лека! Ще ни чакат, ще видиш какво са приятелите от казармата, там се създават приятелства за цял живот, ти казвам, проверени!

На другата сутрин заминаха рано и още преди обяд стигнаха в Благоевград. Митко-о караше мощния си автомобил BMW (5 бригадирка) нахално и твърдо, като изпреварваше бързо и рисковано, с извадена ръка от прозореца и димяща цигара. Автомобилът се тресеше от турбуленцията и от издутата отвътре рок музика.

— Пичовете трябва да си личат и на пътя и да мачкат смотаняците, скивай го тоя нещастник къде е тръгнал с тая ладичка, не вижда ли, че само пречи! — заяви синът на милиционера, като намести черните си очила и наду още повече газта и музиката.

Спряха на центъра и Митко-о отиде да се разбере с някакви хора, с които явно имаше уговорка да го чакат. Не след дълго се завърна и каза на пастора: — Дай ми плика с парите, ще трябва да ида извън града, да пообиколя разни складове, по селата наоколо. Може нещо и

на черно да спазаря за по-евтино. Ти по-добре остани тук, да не шашнеш местните, че ако разберат, че си американец, веднага ще вдигнат цените. Пък и да не ме излагаш пред моите авери, че ще ме вземат несериозно и може пак да изгървем далаверата. Иди се поразходи малко, гледай да не се загубиш и ме чакай на площадчето пред гарата, там, отдето дойдохме. И през ум да не ти минава да плямпаш твоите глупости и свали тая табелка от ревера си, дето пише кой си и какъв си, тука не е София, хората са малко..., а бе да не се налага пак да те отървавам, че ме чакат и други работи да уреждам. Айде умната и да се пазиш! Там да ме чакаш и не се отдалечавай много. До час-два ще се върна. Бръкна в джоба си и даде, преди да тръгне 20 лева на американския си приятел — На да си купиш кола, фъстъци, сладолед, да има какво да правиш.

Отец Джозеф се поразходи наоколо, но понеже беше много горещо, скоро стигна до площадчето на гарата, където уж бе по-сенчесто. Слънцето немилостиво пече и не се виждат хора, пусто е. Пасторът се повъртя, повъртя и накрая влезе в гарата, а оттам се отпрати към гаровия ресторант да изпие нещо разхладително. О, какъв ужас! Това бе най-голямата и най-страшната грешка, която американецът бе правил и най-рискованото и опасно изпитание, което злата съдба стоварваше връз плещите на младия мормон досега. Казано е, че „това, което не ни убива — ни прави по-силни!“ — Фр. Ницше, с това прозрение на великия немски философ започва и филмът „Конан — варварина“, любим филм на Митко-о и на много други юнаци от фитнес залите у нас. Но има ли смисъл от преживяването на такива уроци, които могат почти да ни убият и да струват дори живота ни, ако наградата е в силата, от която ставаме само повече варвари!

Пасторът влезе и приседна на единствената празна маса до вратата. След дълго чакане, накрая дойде видимо пияният сервитър: — Кво искаш, не виждаш ли, че масата е служебна?

В този момент няколко души насядаха около младия проповедник и силно го прегърнаха, за да не може да стане и да не се дърпа.

— Здравсти, кво ще почерпиш за срещата — като му се усмихваха — шефче, я донеси бутилка мастика и по една бира, тоя приятел ще плати — знаеш ли как ги обичаме такива американски педали като теб,

свиньо мормонска, кви ги търсиш тук, твойта мама?! — изрева в лицето му единият от пианата тайфа, наобиколила го плътно.

— Искаш ли да го цунеш? — и навря юмрука си под носа на жертвата, докато другите в това време пребъркваха джобовете на безпомощния пастор. Откъснаха табелката от ревера му и я запокитиха нейде в чакалнята. Едновременно дръпване от двете страни превърна черното сако на младежа в „пеперудка“, като от силата чак яката се откъсна и излетя. Просташки, вандалски номер за забавление, останал от системата на средното образование у нас в годините, когато се носеха задължително униформи. Не намериха много пари след претърсването, което видимо ги ядоса още повече.

— Хем американец, пък беден, добре, че поне не си негър, щото тогава щеше да видиш кво те чака!

Същевременно пластмасовият му, гумиран, противоударен електронен часовник, хонгконгски боклук, имитация на бордови уред на космически кораб от „Стар трек“, (още не го бяха давали в BG), също изчезна от ръката на пастора. В следващия момент отец Джозеф получи такъв удар в лицето под брадата, че падна назад заедно със стола. Оттам насетне побоят се пренесе извън ресторанта, във фойето на гарата, където американецът бе извлечен от своите похитители. Тук трябва да внесем светлина и да обясним зловещата ситуация, в която попадна неволно младият проповедник и защо нещата се развиха по този начин. Без да подозира ни най-малко какво го очаква, като влезе така безразсъдно в гаровия ресторант отец Джозеф се бе натъкнал за своя зла участ на крайно неприятни и опасни хора. Това бе ударната група на някаква местна националистическа партия, пияни още от обяд и напръхнали. Хора, размахващи знамена, флагове и ревящи с цяло гърло призивни бойки песни, с бири в ръце те чакаха пристигането на влака за столицата. Партийците — ултраси пътуваха за митинг на партията, който щеше да се проведе привечер в София, сбираха се от цялата страна, приближаваха някакви избори.

Вън в чакалнята на гарата, сред летящите отвсякъде ритници, които търкаляха по пода безпомощния младеж, обилно кървящ, се появи и някакво огромно пияно попище. Свещеникът, явно също част от националистите, разбута побойниците и сграбчи изотзад пастора за врата като в същото време го яхна, за да го язди немилостиво из фойето. Пребитият американец стенеше премазан изпод своя колега, а

попицето се смееше хомерически, като се черпеше с бъклица и оливаше брадата си с руйно червено вино. Виното се лееше по пода и там се смесваше с кръвта на отец Джозеф. Какво причастие, какъв икуменизъм! Наоколо събралото се множество се хилеше и ръчкаше в ребрата нещастната жертва с пръстите от знамената.

След като накрая окончателно рухна под туловището на огромния поп, отец Джозеф бе извлечен и тялото му бе изправено и подпряно от две страни, като го държаха здраво. Мъките на иностранныя проповедник не се свършиха с това, уви. Като капак на всичко мъчителите му довлякоха и така Стойка, която работи на гаровата тоалетна. Каква Стойка е от малцинствата, около четирийсет годишна клозетна проститутка. Татуирана е. Пуши цигара и глуповато се смее, но не защото е притеснителна или нещо такова, просто акълът и е толкова. Многобройни любовници, които са идвали и са си отивали през годините са оставили следи по дължината на целите ѝ ръце. Това бе една своеобразна история на любовния ѝ живот. Имената на толкова много мъже, възпламенявали и по-късно разбивали сърцето ѝ са изписани и после безмилостно заличени с игла и синьо-зелено мастило. Някои са небрежно зачеркнати и още могат да бъдат разчетени при по-внимателно вглеждане, други си личи, че направо е бола душата си с иглата, за да изличи непрежалим възлюбен, там нищо не се разгадава. Колко опиянение от любов и ракия е коствало това обезобразяване през дългите безсънни нощи на нейната самота и пропадане. Кой е казал, че любовта не опустошава? Пръстите на нейните ръце са покрити с брадавици и завършват с олющени мръсни нокти, та да те е гнус да си прибереш рестото, ако имаш такова след ползване на поверения ѝ санитарен възел. Лицето на такава Стойка е месесто черно, има сплескан нос и е с широка уста, от която стърчат малко останали криви зъби. Този ангелски образ се завършва с наниз от херпеси и афти по устните и брадичката. В нейн плюс трябва обаче да добавим, че тя не бе с лошо сърце и лесно скланяше, имаше и огромни цици, вече провиснали.

Безпомощното тяло на отец Джозеф висеше уловено и притиснато между мишците на своите нови „приятели“. Така той полужив стана жертва на грозна гавра и по жесток и противен начин позна гнусотата на греха. Стойка хвърли цигарата, коленичи, разкъса копчелъка на панталоните му и навря там гадната си морда. Тълпата

наоколо ревеше екзалтирано и дивашки, видимо превъзбудена от случващото се. Кръвта разпалва тълпите, а безумието лудостта им.

Когато по-късно отец Джозеф дойде в съзнание, някой пикаеше върху него и всичко беше утихнало. Пикаещият бе местният глухоням гаров идиот, който проси и се върти наоколо. Междувременно влакът е бил пристигнал и е заминал, отнасяйки надалеч неговите мъчители. Отново загуби съзнание.

Дойде на себе си. Митко-о го миеше на някаква чешма. После като се качиха на влака и като малко дойде на себе си научи и лошата новина. Причака ли Митко-о някъде извън града, извадили оръжие, прибрали плика с парите, взели и колата му. Едното око на сина на милиционера бе полузатворено от голям кръвоизлив, явно е имало схватка.

— Какво стана? — дишайки на пресекулки попита американецът — Нали това бяха твои хора, онзи съвойникът ти бил като брат, защо така?

— Защо, защо, защото хората се променят, стават зли и алчни, пак че не ме очистиха! Ама тате ще ги оправи тия, ще се обади, където трябва. Като видяха плика с парите, ти казвам, ама и аз що им го показвах, щото викат, добре ще правим бизнес, но пари имаш ли и аз да покажа, че съм сериозен и че ще купувам на едро, няма на шикълки да си играем я, и те направо нещо им стана като видяха толкова кинти явно бая бяха изгладнели, да се решат на мен да ми скочат. Знаех, че не са много стока, ама не допусках такова нещо, хората се променят за съжаление към по-лошо. Който е крив, след време ще го видиш съвсем усукан. Та спряхме извън града под някъв предлог, нещо да проверят, опряха ми пищов, свалиха ме, не мина и без размяна на нежности като за сбогуване. Взеха колата и отпрашиха с мръсна газ, гепиха ми и очилата, нещастници! Ама аз ще ги науча, никой не е прецакал Джими Джаджата и да не си е платил, с лихвите! Мамка им! Вървах пеша, да бях пристигнал по-рано, нямаше да им се размине на тия копелета, дето са те подредили така. Ама казах ти да не идваш с тоя костюм, тук не е София, хората са диви. Сам си си виновен. Вината на жертвата, класически случай, направо си ги провокирал и казвал ли съм ти толкова пъти без мен на подобни места да не стъпваш, а ти бам направо в гаровия ресторант. На такива места обикновено се въртят най-гадни и долнопробни типове и ти баш там! И кво стана, зарадваха

ти се? Ела, вълчо, изяш ме! Мога да си представя как са реагирали само като са те видели. Та ти целият излъчваш предизвикателство — вижте ме, аз съм мормон, сектант, ето ние вече сме и тук, заплахата за вашите ценности и за децата ви, тях ще ги увлечем и ще ги направим хаховци, знаеш много добре какво мислят хората за такива като теб! Можеха и да те убият и почти са го направили, като те гледам така.

— Не питай, виждаш на какво приличам, о-ох! Даже полицаят, дето дойде после, отказа да вземе показания, като ме видя, и избяга някъде, о-ох!

Когато се случи дните да бъдат лоши, те наистина са лоши! Мъките и потресът от това колко гадна може да бъде понякога действителността за отец Джозеф в този ден, още не бяха приключили. Тепърва му предстоеше нова доза силни изживявания. Явно Лукавият виждаше в негово лице сериозен опонент и бе решил по всякакъв начин да възпре спасителната му мисия, като изпречи всевъзможни козни и беди пред младия проповедник.

След проточилото се пътуване и след дългото и протяжно клатене на вагоните на американеца му се допика и трябваше да напусне купето. Отправи се към съответното място, където му се наложи с погнуса да се срещне със себе си и с това, което бе останало след контакта му с така Стойка на благоевградската гара. Това приключение по-късно му коства възпален, гноен херпес, който мина трудно и бавно след продължително лечение. Мит-ко-о трябваше да го води по доктори. Голям срам и неудобство, подправено с унижение.

На излизане от WC кабината, където той само не се издрайфа от това, което завари там, стомахът му бе толкова смазан, че не реагира, отец Джозеф попадна в нова странна ситуация. Отвън бе застанала компания младежи с дълги коси, пушеха джоинт и въртяха шише помежду си. Стояха точно отпред, между вратите на вагоните. При това положение срещата бе неизбежна. Младежите носеха черни фланелки на неразчитаеми и вероятно неслушаеми метъл групи с откровено сатанински изображения и кожени гривни с шипове по ръцете. Появата на пастора, който изникна така непосредствено, предизвика взаимна неприязън и опитът му да се провере някак на верев, не се получи. Те просто не се поместиха и когато той неизбежно се озова лице в лице с тях, единият издиша облак дим в лицето му, от който американецът се разкашля.

— Видя ли, че му хареса — отбеляза някой.

Тук съвестта на отец Джозеф не издържа, въпреки заформящата се опасна ситуация, той, предоверявайки се на призванието си да спасява, направи нова непремерена и рискована грешка. Определено днес не беше неговият ден. Но Бог обича смелите — помисли си той. Изкашля се и с овладян благ тон, малко наставнически, се обърна към заобиколилите го: — Защо млади и симпатични хора като вас, мили младежи, разбивате здравето си и обърквате живота си като приемате субстанции, които разстройват съзнанието и отклоняват мислите от Бога? Това не е богоугодно и нашият Спасител много скърби като гледа как Лукавият ви обсебва с измама, обърква сетивата ви да виждате изменена действителността и така да се samozаблуждавате в пагубната пленителност на греха. Истинската наслада я дарява само Отца и то по заслуги в небесните му вселения и то само на онези, които са доказали, че са достойни! Другото е заблуда, пагубна, която идва от най-големия враг на човеците — старозаветната предбиблейска изкусителна змия, съблазнила някога Адам и Ева. Помислете върху това и обърнете сърцата и мислите си към Бога!

Определено нравоучителните думи на пастора развълнуваха наобиколилите го метали. Заваленият му български, а отецът полагаше сериозни усилия да напредва в него, изпрати посланието право в душите им, където то досегна най-съкровени струни или по-точно жици. Ето и оттук насетне как се развиха нещата. Лукавият, провокиран и изобличен в мерзостта на скверните си дела от правдивата истинност на словото срещу него, използва заблудението и замъгленото съзнание на своите жертви, обсебени и покварени от злото, и ги подтикна да извършат грозни действия спрямо храбривия млад проповедник. Така тай отново изпадна в конфузна и жалка ситуация, на която този път стана свидетел и появилият се навреме Митко-о.

Разтревожен от продължителното отсъствие и забавяне на американския поп, нашенецът се притесни и излезе да го потърси, да не би той отново да се е забъркал в някоя каша, негов постоянен патент. Уви, беше точно така и това, което видя пред тоалетната, първоначално слиса и него самия. Отец Джозеф бе наобиколен и хванат изотзад с вдигната на горе глава, като едни от сграбчилите го притискаха челюстта му, за да зее отворена, а другите се опитваха да

излеят буркан с кръв в гърлото му. Раздразнените и сърдити метали, поклонници на Сатана, водени от силите на злото, а знаем, че тяхното име е легион и че те някога са се били вселили в едни свине, днес бяха готови на друга свинщина, като тази например да принуждаваш проповедник да се отрече от вярата си по скверен начин. И така подивелите младежи издевателстваха над беззащитния пастор, карайки го да поругае Светостта, да признае мощта на Рогатия и да му се поклони. Затова му подготвиха и „причестяване“ с кръв от прясно заклана коза, която все още не се бе съсирила и странно, и неизвестно от къде тия хлапаци носеха.

Слисването премина и Митко-о реагира мигновено, удари един в шията и той пусна американеца, грабна буркана и го разби в главата на следващия, онзи се срина целият, олян с кръв, без да може за момента да се разбере, коя е негова и коя от горката коза. След това с едно маваша просна и другия, стоящ зад пастора. Тогава, като видяха какво става, останалите панически избягаха в другия вагон и оттам се покриха нейде из влака. Този път Небесата се намесиха в решителния момент и така бе спасена от поругаване вярата на отец Джозеф, както и самият той. Доброто възтържествува и надделя над козните адови! После криво-ляво някак си нашите герои се добраха до София без повече премеждия.

Известно време по-късно, много дни нататък, една вечер двамата наши познайници, както обикновено висят в „офиса“ — барчето на Миткови. И както често се случва и тази вечер отвореният и за всичко светнат нашенец обяснява нещо високопарно на залупения американец, последният и сега търпеливо слуша. Междувременно BMW-то на Митко-о е върнато от благоевградските апаши, някогашни приятели, авери от казармата. Дъртият милиционер се е обадил, където трябва, видял се е с когото трябва, и ония са клекнали и са върнали скъпото возило. За плика с парите на отец Джозеф обаче нищо не се чу. Те потънаха някъде между Миткови, бандюгите и техните междинни връзки или пък това беше цената на връщането на колата, така и не се разбра. Та тази вечер Митко-о разпалено, с доверителен, но настойчив, нетърпящ възражение тон като някой диктор нареждаше, т.е. въвеждаше американския поп, негов постоянен съдружник, в поредната многонадеждна и печеливша далавера, под която последният трябвало само да сложи подписа си. Толкова много ли

искал? Този път дори нямало да плаща нищо, само един подпис и всичко било уредено, да нямал никаква грижа, всичко било чисто и напълно законно. Просто един договор и съгласие, за другото щял той да се погрижи, нямало място за притеснения!

И тогава влезе Тя. Младият пастор усети леко прималяване и завиване на свят. Така се случва винаги при онова изтръпване, което обикновено съпровожда случайната поява на фаталната любов. Не разбираш какво точно става, всичко някак си върви на забавен каданс, звуците също са приглушени и някак отдалечени, светлините са нереални, мислите и възприятията ти са странни. Усецаш празнота отвътре и свиване на диафрагмата, шум в ушите, следва спазъм, който пробягва по цялото тяло и накрая се чувстваш някак замаян и леко неловко особено когато срещнеш погледа ѝ.

Всичко това беше Криси — Кристина, певицата от ресторанта на братовчеда на Митко-о, Кольо бар-механа „Тексас“. От време на време се случваше, когато да не е на работа и тя да се отбива вечер в „офиса“. Имаше някакви неща, за които да се разбира със сина на милиционера. Отец Джозеф всеки път, когато срещаше Криси, се смущаваше. Развълнуваше се, разтреперваше се вътрешно и изпитваше всички гореописани състояния, с две думи чудеше се къде да се дене и как да не гледа непрекъснато в нея. Кристина беше наистина впечатляваща, фатална жена. Висока, леко смугла, стройна, добре оформена, с леко безцеремонно излъчване изпод буйните огненоруси къдрици, падащи някак небрежно тържествено върху гордата ѝ осанка. В цялостното ѝ поведение, особено когато заговореше, се оценяваше една сдържаност, граничеща с благородство, украсена от плътен дълбок глас, с меланхолия и загадъчност в него, но без онази доза превзетост, така характерна за артиста. Беше наистина покоряваща дама, пред която малцина мъже биха останали безразлични. Стил, очарование и похот, удавени в шик и мирова скръб. Пък и пееше страхотно, самороден талант... Американецът, когато я зърна за първи път, направо се панира, както биха се изразили у нас. Това бе на онази паметна вечеринка, организирана в чест на старейшина Рой Питърсън при неговото гостуване преди месеци. Кристина пя и покори всички с талант, грация и излъчване през онази нощ. Бе като истинска кралица на джаза и спиричуела.

Понякога късно вечер младият пастор минаваше покрай ресторанта, когато тя пееше, но не смееше да влезе вътре и я слушаше притихнал отвън в нощта. Силният и красив глас, пропит от страст и горест, го зашеметяваше. За пръв път изпитваше такива вълнения и неопределени желаниа, които разтърсваха цялата му същност и отклоняваха мислите му от Бог. В съзнанието му бе проникнала една нова същност, която го завладяваше и очароваше до степен да стои с часове погълнат и обсебен от този образ, без да бъде в състояние да излезе от този мъчително сладък унес. Така тлееше бедното момче, без да има силите нито да го доближи и да се разкрие, нито да избяга от него, от пагубната му омая. Това душевно разстройство е чувство за мъчителна обреченост, сплин, безнадеждна томлителност и отдаденост на гордо самоунищожително страдание, жертвата на което не смее да предприеме никакво действие, за да не би да изгуби опиянението на този вълшебен блян... о, каква горест, непосилна мъка, бавно мъчително изгаряне в студен син пламък! Само който е изпитвал подобни страдания може да ги разбере...

Младият проповедник стоеше и гледаше, но нищо не виждаше, нито чуваше, присъстваше като някакво същество от друг свят, случайно попаднало в паралелно, чуждо на него измерение. В това време дамата грациозно се отпусна на стола до него и с леко отегчение извади от чантата си пакет цигари. Без да бърза, ухапа тънка дълга 120 мм кафява цигара и небрежно отметна глава. Митко-о веднага натегачески, имитирайки галантност и поднесе zipro — то си да запали. Предложи да почерпи и тутакси му донесоха бутилка уиски. Криси не обърна особено внимание и не се трогна, явно беше свикнала с подобни изхвърляния. Демонстрации и показност не я впечатляваха. Само махна небрежно нейното да бъде с повече лед и сода — on rocks и изпусна тънка струя синкав дим. След обичайните любезности и угоднически комплименти разговорът бързо премина по същество. Младата дама помоли, без да губи самоуважението си, така някак небрежно, между другото, този месец да се забави малко с вноската по дълга си. Участията напоследък били рядко, малко клиенти в заведението, слаби приходи. Митко-о не прояви грубост, както при други подобни ситуации само започна да се тюхка и на него колко му било трудно напоследък. Всички все искали от него той да проявявал разбиране, да им влизал в положението, а никой не го питал как той се

справя. Не смееше да бъде арогантен, явно и той не можеше да остане безразличен пред такава жена, но все пак не изтърваше и своето.

— Е, аз те разбирам, знам не е лесно — икономиката е в рецесия, хората нямат пари, рядко излизат по заведения да се отпуснат и аз едва смогвам с това кафе, да съм го затворил отдавна... Обаче аз съм ти казвал неведнъж, можеш да промениш живота си само ако пожелаеш. С твоите дадености можеш много пари да изкараш и то за нула време. Ама ти се инатиш, няма вечно да си все на двайсе, така, де. Знаеш имам богати клиенти, които много си падат по теб и биха платили висока цена. Е, ти продължаваш да се инатиш в твоето положение, други на твое място откога да са си оправили живота.

— Или да са го съсипали окончателно, ха-ха! Явно аз още си търся цената, дотогава само ще пея. Това мога, това правя, това и продавам! За заема ще го погася, знаеш обикновено не се бавя, така се получи сега, не е приятно. Не искам снизхождение, просто малка отсрочка, ако държиш, сложи си и допълнителна лихва.

— Е, стига, познаваме се, хайде, хайде, не съм чак такава свиня, нали сме си близки, колко съм ти помагал, заедно сме отрасли. Ти бе голямата ми несбъдната ученическа любов. Ех, и аз дори понякога съм човек, имам нужда от време на време да бъда по-малко добър, но не за всеки! Ще проявя разбиране, добре, ще почакам... Помисли все пак върху предложението! Не е добре да се отхвърлят с лека ръка такива перспективи. Това са все солидни, богати хора, състоятелни, с много възможности. Можеш коренно да промениш живота си и да направиш кариера, ако ме послушаш, а любовта може и никога да не дойде, за какво се пазиш? Живей бързо, взимай каквото искаш! Даром никой нищо не дава, трябва да си го вземеш сам! Само аз, нали съм отчаян романтик, давам заеми, проявявам разбиране, търпеливо изчаквам, какво да се прави — винаги влизам в положението на красивите момичета. И какво искам в замяна, насреща само малко внимание и нежност, ако може, много ли е това в тези безчовечни времена? Та това си е чисто и просто благотворителност от моя страна, но какво да се прави, нали съм с добро сърце, не мога да отказвам. А някои разправят за мен, че съм бил изедник и мерзавец, като оная свиня пияна бай Стоян, дето сина му го прибраха в Суходол, и той една стока, син на баща си. Та ходи и навред разправя за мен такива работи, то верно, че пратих момчетата накрая, та му взеха телевизора на човека, не са го

били — лъже, псувал ги като влезли у тях и те само го респектирали. Ама то, щото бе просрочил дълга си вече с половин година, а аз го търпях заради Наско, сина му, нали сме учили заедно, ама и той много пропадна — видя го до къде стигна, наркотици... Както и да е, но ти се чудя! Имаш големи възможности да дръпнеш напред и се назлъндисваш. Много хора са се провалили, не щото са нямали потенциал, а защото са имали задръжки, скрупули и такива глупости, робуват на някакъв фалшив морал. Сами са си виновни такива! Иначе, ако размислиш, аз съм насреща, всичко ще се уреди и дългът ти, и няма да се налага повече да пееш в онази дупка, да те задяват пияниците. Всичко си зависи само от теб. Животът ти може да тръгне по друга писта тутакси. Между другото, докато не съм забравил, онзи от Външно, дебелият, плешивият, пак пита за теб, праща ти много поздрав, яко е хлътнал. Кошницата с цветята и шампанското онази вечер били от него, ако не си разбрала, ама имало толкова обожатели, все почитатели на таланта... и днес ми разправяш за отсрочка! А и си си тръгнала после с онова старче професора от Консерваторията, а бе бива ли такива работи при толкова сериозни и богати ухажори. Тоя кво може да ти предложи, да му смениш памперса, бил велик педагог и име, а бе я... излагаш се и направо пропиляваш живота си! Чудя ти се! Всички си имате цена, ама се назлъндисвате, чакате да се вдигне още, не че сте много хрисими. Колко такива недостъпни са минали през ръцете ми, първо ох, недей, аз не съм такова момиче и не правя такива работи и след време като я срещнеш, станала такава пачавра, та само стоиш и се чудиш кво става, това-онова същото притеснително Ленче от Биримирци ли е? Една такава я — знам вече върти собствен бардак в хотел на околоръстното, скоро бях там по работа. Ще ме извиниш, не исках да бъда груб, прозвуча малко кофти, но проваляш живота си, такива възможности около теб! Значи, като ви гледам понякога вас жените, направо яд ме хваща, ама много кухи лейки сте! Чак ме е яд понякога, че аз не съм женско. Толкова лесно се получават при вас нещата, само вдигате краката и щастието само идва. А на мен знаеш ли какво ми е коствало, за да стигна дотук, колко хора съм пребил и колко бой и аз съм ял, още от спортното и какво още ми предстои и пак съм наникъде, погледни какво имам, а хората живот си живеят!

Точно тогава ни в клин, ни в ръкав отец Джозеф се намеси, мобилизирал цялата си решителност и смелост, с глас, който и самият

той не можа да познае, изтърси:

— Аз ще поема дълга на младата дама, моля повече да не я притесняваш, после ще уредим това помежду ни, нека тази вечер тя се чувства добре и спокойна! Талантът трябва да бъде уважаван... и не успя да довърши. Беше прекъснат почти едновременно и от двамата, които в един глас извикаха:

— Тези неща не те засягат, по-добре не се меси!

— Не се нуждая от съчувствия и подаяния — добави Криси, но все пак, като че ли съжали и се усмихна на пастора, очите ѝ потъмняха и тя добави: — Благодаря ти, ти си мило момче, но тези неща не те засягат, по-добре стой настрана и не се забърквай! — и прекара големите си сребърни пръстени по бузата му, като отново му се усмихна: — Каква безкористна и непринудена доброта, днес това все по-рядко се среща, направо ме разчувства, мерси!

В този момент GSM-ът на Митко-о извъня и той излезе да говори навън. Наскоро го беше купил и още му се радваше. В онези години такива вещи имаха ролята на иновация, която гарантира социален престиж, материална обособеност и авторитет, не бяха за всеки. Дамата използва момента, взе си чантата и стана.

— Трябва да тръгвам, оценявам жеста! Виждам те понякога късно вечер стоиш отвън и слушаш песните ми, отвътре всичко се вижда, претраши се и влез. Няма защо да стоиш и да въздишаш вънка. Вярно, компанията не е много добра, но имам запазена маса, добре си дошъл, когато пожелаеш.

— Аз също свиря, много обичам музиката, скоро си купих йоника да свиря на младежите в църквата след служба — успя да изфъфли слисаният пастор.

— Супер, може някой път да забием нещо заедно, някой госпъл — каза Криси и прокара по врата му дългия си маникюр, тръгвайки си. — Чао, до скиф. Good night, nice to meet you!

Отец Джозеф остана като гръмнат и още дълго даваше заето, докато завърналият се Митко-о не му се разкрещя:

— Ей, ало-о, шерифът, къде отлетя, Клинт Истууд спасителят на благородни девиси, ало-о, тшъ-ъ-ъ! — като същевременно щракаше с пръсти пред опуленото лице на пастора. — Видя една красива жена и се побърка, нещастник, цървул. Колко пъти съм ти казвал, когато аз говоря по мои работи да си мълчиш, да не се месиш. Кво се обаждаш,

дето не ти е работа, но нали да се направиш на готин — Аз ще платя дълга на младата дама, нека тя се чувства спокойна, бла-бла, ау колко съм благороден и жертвоготовен, пък Митко е една зла и арогантна свиня, ау колко лош е той! Познаваш ли я изобщо, кво знаеш за нея, знаеш ли ква брантия е, нищо не знаеш, затова си трай! А знаеш ли колко пари ми дължи и колко неща съм направил за нея? Когато баща ѝ умираше от рак, колко пари съм ѝ дал, за лекарства и болници и колко много още има да ми връща и искам да ѝ помогна, ама тя се дърпа, прави се на горда и недостъпна... И ти кво се обаждаш, нещастник такъв! — и хвърли фаса си в недопитата кола на американеца.

— Да, разбрах, че си ядосан и че аз съм те предизвикал по някакъв начин, не съм искал обиди теб, по-скоро исках да спася положение някак си, защото ти вече беше преминал граници и сам излагаше себе си с недостойно поведение пред дама. Така не може се държи един мъж, пък бил той и бизнесмен, това неджентълменско! Ти преминал граници. А какво значи цървул, вероятно нещо обидно, предполагам?^[1]

— Ох, ще ме поболееш! Сега се извъди, освен идиот и моралист, жалък пуритан! Цървул е обувка от кожа, свинска кожа, без подметка, демек селяк, разбра ли?

— А, разбирам мокасин, нещо такова, но мокасин нещо много добро. Аз имал мокасин, носил такава обувка, подарък от индианци дакота, много удобно и практично нещо за езда и ходене в гора, направо чудесно! А за селянин, да, аз съм сял и отглеждал царевица, ръж, ечемик, коне, говеда, аз бил фермер и мое семейство също, какво лошо има в това? Защо правиш опит обидиш мен, та нали твоя грандма гледа също царевица, прасе, кокошки, зайци, боб и зеленчук? Нали щяхме да ходим дори да видя ваша царевица защо мамули растат кухи, не разбира?

— Ох, боже, ти си непоправим идиот, като оня мистър Бийн, ти си пълно недоразумение и ти казвам повече не си позволявай да се месиш в моите работи, ясно ли е?

— Добре, явно съм те засегнал некоректно от моя страна, за което може би съжалявам, но защо си мислиш ти, мистър бизнесмен, че можеш да се държиш арогантно, надменно и нагло с ближните си. Навярно това ти доставя удоволствие, имаш потребност да се чувстваш значим и силен. Мачкайки по-слабите и зависимите от теб,

ти си създаваш самочувствие и усещане за превъзходство? Повярвай ми това е долно и пошло, излагаш се! Един истински мъж, който уважава себе си и другите, джентълменът не постъпва никога така, повярвай! Така могат държат се само най-пропаднали мексикански бандити, кангасейро, безчестни хора, престъпници!

— Виж какво, смешник такъв, ако искаш да знаеш този свят се държи и управлява от решителни хора като мен, а не от смачканяци като теб! В този живот, ако искаш да успееш, трябва да си готов да мачкаш, иначе ще те смачкат. Мачкай и бъди безскрупулен, за да те уважават, да ти имат страха! Сери му на човека в душата, за да те уважава, казва баща ми и е много прав. Оцеляват само силните! Такъв е животът сурав и курав..., а ти си един лигльо, който се чудя и до ден-днешен какво въобще търсиш тук? Кви ги дялкаш и за какво изобщо си се домъкнал чак от Америка в загубена страна като България? Ама какво те питам, това е типично за кухавел като теб, сякаш очаквам много смислен отговор.

Дрън-дрън!

— Като повдигаш този въпрос, ще ти кажа, но първо ще те попитам не изпитваш ли поне малко неудобство от всичко това, което демонстрираш? Та това е долно и обидно за всяко разумно и цивилизовано същество, така като теб може разсъждава само някой дивак, племенен канибал, който не уважава хора. Защо си мислиш, че си по-висш от други хора и че можеш да ги унижаваш и държиш се с тях като някой робовладелец? Все едно си бог Саваот и можеш разпореждаш се с техни съдби. Откъде такова самочувствие и гордост? Защото богат и имаш, а те нямат и ти можеш постъпва с тях, както си поискаш, гаври се, презира, забавлява се с тяхна злочестина, това не е цивилизовано, това нехристиянско! Никой няма право съди и разпорежда се с чужд живот, само Бог стои над нас и съди нас. Човек трябва да обича и уважава ближния си и да помага на нуждаещите се, а не да властва над тях със себично заслепение и жестокостта да го радва! Този свят не е твой и не може да си въобразяваш, че ти е разрешено да властваш над него и никой не ти е дал право да потискаш и издевателстваш над другите божии създания. Кой си ти и на какво отгоре, самозабравил се горделиви човече, ще презираш света и ближните си или си вече изцяло погълнат от врага на човешкия род и козните му, а си останал глух за словата на Спасителя? И на всичко

отгоре имаш самочувствие, че си значим и успял човек. Само дето си изгубил човешкия си облик. Не се ли срамуваш? Или безчестието си издигнал в доблест, а низостта в достойнство, това е твоето заслепение, твоята гордост и пагубно падение. О, тежко вам книжници и фарисеи, слуги на покварата и деца на Лукавия, празна човешка суета, обречена на тленност и страдания.

— Ах, колко възвишено, направо ме трогна, леле, че се засрамах! Направо ме изобличи, ще взема да се покая, леле, че съм бил лош, директно си отивам в ада! — и Митко-о театрално прибра ръце молитвено пред гърдите си и сведе глава, без да вади цигарата от устата си. — В този свят, за да оцелееш, трябва да виеш заедно с вълците, защото човек за човека е вълк! Или, ако ти харесва повече, император Тиберий е казал, че за да властваш над свине, разбирай римския народ или всеки един народ, трябва да бъдеш свинар. Последният между другото е бил съвременник на оня, твоя Исус. А пък такива благородни госпожички, непокварени и чувствителни като теб ги бият по гарите и те горките често пъти не са в състояние да се оправят със собствените си панталони, камо ли да бъдат защитници и спасители на другите. Само силните оцеляваме, защото постоянно работим върху себе си, блъскаме яко всеки ден. Американски пръдльо!

— Явно целиш да ме обидиш и уязвиш, щом това те забавлява, но е жалко, обиждаш преди всичко сам себе си, долно е! А що се отнася до римската история, в този ред на мисли, един негов наследник, не кръвен, но нравствен или по-точно съвсем безнравствен наследник на въпросния Тиберий, кървавият Калигула — той пък мечтаел римският народ да има една шия само, за да може той само с един замах да успее да го обезглави. Така че човешката низост има много примери, които да вдъхновяват пропадналия и заблуден ум. Ти за това ли мечтаеш, това ли е твоето вдъхновение — безнаказаната деспотия и произвол. Неограничена кървава власт, искаш да бъдеш велик и недостижим като римските цезари някога, останали в историята със своята жестокост. Самозабравили се тирани, които организирали гладиаторски боеве и хвърляли християни на лъвовете за забавление и респект. Искаш навярно да властваш над един свят, превърнат в римски цирк, където процъфтяват и тържествуват престъпления, зловещи забавления и жестокости, страх и угодничество, ужас и предателства, поквара и безчестие. Точно в

такива времена, уверявам те се е явил и самият Спасител, вече веднъж, но хората не е могло да бъдат спасени тогава, затова им е оставил и завета си и да очакват, и да се готвят за повторното му завръщане и за Страшния съд! С пришествието си Той е попречил съвсем да изгубим човешкия си облик, възпрял е вторичното подивяване на човечеството, тръгнало по пътя на грехопадението, и ни е посочил истинския път на живота, на духовната еволюция. Защото, ако и днес да се числим към падналите духове, на човеците е предопределено да станат някога богоподобни и те са поставени по-високо от ангелите дори. Така че не се безпокой, не си единствен ти, който мечтаеш Низостта да властва над света има още много други за жалост, къде — къде по-опасни от теб, но така само се приближава второто пришествие на нашия Бог, синът човечески, който се пренесе в жертва за нашето спасение и пое върху себе си нашите грехове. Само Той дарява спасение и вечен живот! А да не забравя и това, докато сме на вълната на античната история, че тези, които следват само безмерните си желаниа и са роби на сластта, в края на краищата рано или късно винаги губят човешкия си образ, отдадени на пошлостта и сладострастието и биват преобразени заслужено в свине от похотливата Цирцея. Справедливо отдадени на нова същност, метаморфоза, породена от оскотяване до животинска битност. Само грехът може така страшно да обезобрази човека като същество, създадено иначе по образ и подобие божие!

— Е, пак се направи на интересен. Все да изтъкнеш колко си умен и начетен, а това не е ли също един вид гордост, а нали гордостта била най-страшният грях. Видя ли сега, че и ти си грешник! Трябваше работа да вършим, а ти направо ме скапа с твоите глупости, попски брътвежи! Лесно ти е на теб, вашите всеки месец ти пращат пари от презокеанските ви фондации или дявол знае от къде, а аз всичко сам трябва да изкарвам и на толкова хора трябва да плащам. Знаеш ли колко хора чакат на мен и семейства хранят? Лесно ти е на теб да бъдеш добричък, нищо да не правиш по цял ден и да морализаторстваш само! Ела на мое място, да видиш кво е, мислиш ли, че имам друг избор и мога да се глезя. Само да се отпусна малко и конкуренцията ще ме смачка, щото в нашия бранш никой няма задръжки, всеки гони успеха и печалбата! Само ако знаеш как ме дразниш по някой път. Иде ми не знам кво! Аман от чужденци, дето се мъкнете тук само акъл да давате как да живеем. Кво изобщо правиш

тук? Що не си седиш в Щатите и там да си приказваш глупостите и да си пееш блудкавите песнички за бог с олигофрени като теб, а си се довлякъл тук да ми скапваш настроението всяка вечер? Ама си такъв един жалък лигльо, че и бой даже няма да те оправи. Всъщност мнозина вече пробваха и резултат никакъв. Такъв безпомощен и смирен си и крайно непригоден, че човек ще реши, че си паднал от Марс, обаче сигурно и там не търпят такива като теб и са те изгонили, та аз сега да си троя здравето с теб. Направо ме съсипваш, лазиш ми по нервите. В този свят, запомни, няма място за смотаняци, те са най-лесната жертва, всички първо посягат на смотаняка, защото е беззащитен и на никой не му пука за него. И да знаеш всички гадости, дето ти се случват, сам си ги просиш, сам си ги предизвикваш. Имаш уникалната дарба да дразниш хората и нищо да не правиш, пак дразниш всички наоколо. Престани да се правиш на жертва, щото неминуемо пак ще пострадаш, сам си го търсиш!

— Ама, Митко-о, защо си така зъл към мен тази вечер, мислех да сме приятели и да сме честни един към друг, нали така, пък и вече ти се извиних. Когато спорил с теб, аз не искам обиди теб, а сам ти, замисли се повече върху неща, важни неща като човешки избор, нравствен избор, а не заяждане искам, както ти правиш сега.

— О-ох, колко ще издържа още! — изрева синът на милиционера и разби празната чаша от уиски в стената. Стъклата се посипаха по главата на нещастния поп.

Отец Джозеф запази самообладание, напрягайки до крайност контрола върху емоциите си и като помълча малко започна с характерния за него благ и спокоен глас да разказва историята си, отвела го чак от другата страна на планетата: — Прав си, Митко-о, чувствам се тук постоянно като някой натрапник, не на мястото си, осъзнавам го и честно казано въобще не съм искал да идвам във ваша страна. Случи се така, че преди пет години баща ми почина. Дотогава мога да кажа, че животът ми протичаше съвършено спокойно и безметежно. Бях отрасъл във ферма, живеех волен и свободен живот. Аз съм най-малкият син на голямо семейство. Имам четиринайсет братя и седем сестри. Нашата религия насърчава големите семейства и многоженството, както е било в библейските времена, въпреки че официално сме се отрекли от последното още в началото на века. Реалностите обаче са други, различни клонове още го спазваме и така

живеем в големи семейства със силно изразена йерархичност и строг патернализъм. Когато моят старец се спомина и безметежният ми живот свърши, точно бях навършил осемнайсет. Роднините ми разпродадоха имуществото и се разделиха. Животът понякога е по-банален и от класическата литература. Така аз останах без нищо, като най-малък и в един момент се оказах съвсем наникъде и без покрив над главата. Майка ми е починала, когато още съм бил бебе и не я помня, светла ѝ памет, така че нямах никаква опора до себе си в онези дни. Въпреки пуританските ни ценности, с които живеем и се гордеем, че сме възпитани, алчността разкъса семейството ни, за жалост. Е и други неща имаше насложени през годините, когато много хора живеят заедно дълго време и са от различни майки, рано или късно сигурно се стига дотам да се разделят. Модерният живот предлага много други възможности за отделния човек, за добро или зло, но това са реалностите. Нищо не умеех по това време, можех единствено да свиря на пиано, но уви, не съм велик музикант, а това не стига. И така, оказа се, че нямам много възможности, освен да се отдам на духовното поприще. В нашата общност от всяко семейство, от всяко едно поколение по някой става проповедник. Та това остана за мен, нямах друг избор, приех участта на пътуващия проповедник с всички съпътстващи го несгоди. Но не се оплаквам, гледам съвестно да служа на призванието си и на хората в света. Бог е моят пастир, закрилник и упование, така че няма защо да се притеснявам. Всичко, което ме сполита, е по негово опущение, за да изпита вярата ми и за да бъда достоен за милостта му — каза отец Джозеф и въздъхна — Как попаднах в България ли? Тук си напълно прав, че съм един скапан загубеняк и пълен нещастник, истински foolish stupid, това си е самата истина. Дори не знаех, че има такава страна като България. Когато попълвах въпросника в нашата централа отвъд океана за това къде искам да замина като мисионер и защо, аз съм задраскал BUL вместо BOL, зачеркнал съм грешно квадратче. Всъщност се надявах да ме изпратят в Латинска Америка, по-близо до Щатите и мислех, че съм отбелязал Боливия, а се оказа, че било България. Старейшините много се зарадваха на моята решителност тогава, но все пак бяха някак резервирани. Приветстваха ентузиазма ми и желанието ми да проповядвам, вярно, нямало наша мисия в тази част на света, а времето било подходящо да основем такава. След падането на

Берлинската стена много неща се промениха, света стана друг и бе удачно да изпратим свои хора да прозелитстват в страните на новите демокрации. Нивата там била плодотворна за семето на спасителната истина. Въпреки това, все пак тези земи не били съвсем безопасни, ако и да минавали вече за американски сателити, там имало редица проблеми с правата на човека, престъпност, бедност, неизживени още тоталитарни рефлексии, корумпирана полиция и неработещи институции, отвличане на хора за откуп, наркотици, проституция и, разбира се, езиковата бариера също беше проблем. Но как, не говорят ли испански, аз прилично се оправям с него. Какво? Говорели език от славянската езикова група, близък до руския, поради исторически връзки. Не може да бъде! Страната се намирала не в Южна Америка, а в Югоизточна Европа на Балканите, бивша соц страна в преддверието на Азия, основен път на контрабанда, наркотици, хора и оръжие. България не била Боливия, оказа се, ха-ха или поне формално май са нещо различно, както се убедих сам по-късно. И този път нямах полезен ход в създалата се ситуация, сам се бях натресъл и не можех сега да се оттегля, да избягам, за какъв щяха да ме вземат. Веднага сигурно щяха да си помислят след първоначалното добро впечатление, че вероятно съм някой неудачник, който не заслужава доверие, ако бях показал страх или разколебаност. А аз най-малко имах желание някой да ме подцени и отхвърли тогава в моето положение. За мен това беше голям шанс. Ако успеех да се справя, да установя и основа мисия в тази част на света, след това със сигурност ме чакаше кариера. Можех навярно по-късно да запиша университет и да направя нещо от живота си. Тези хора можеха да ми помогнат много, да платят един ден образованието ми, не трябваше да ги разочаровам. Трябваше на всяка цена да успея, да се справя някак си. Та така се озовах тук да съсипвам нервите ти всяка вечер, да те дразня и постоянно да те изкушавам да разбиеш чаша в главата ми и между другото да се боря за спасението на душата ти, ако това не те притеснява или обижда по някакъв начин, но да, опитвам се и това да правя. Моля те, да ми простиш за това, че така те дразня понякога, оценявам твоята помощ и това, което правиш за мен. Моля те, бъди по-снизходителен и великодушен към един окаян пътуващ проповедник, който не ти желае злото!

— Ех, сега вече съвсем ме съсипа с тази семейна драма! Барман, сипи ми едно двойно и дай кутия цигари от моите! Ох, на теб нищо не

ти е наред, как да не те пожали човек, жив да те оплаче направо, оффф! Сега вече не смея и да ти се карам. Всъщност аз не те мразя, ако и да ме ядосваш и винаги съм искал да ти помогна, но ти казвам, цар си да се навираш между шамарите, сам се прецакваш. А аз понякога може и да изглеждам груб и суров, но това е само външно, един вид като коруба, защитна мярка, щото животът е гаден и нямаш право да се отпускат. Отвътре обаче и аз съм едно сантиментално момче, което също се нуждае от любов — All we need is love! — Ей, барман, Жоре, дай жегга! Тая ми е любима! И музиката гръмна, нищо че минаваше полунощ.

На другата сутрин продължително звънене и силни удари по вратата изтръгнаха отец Джозеф от съня му. Звучите отекваха враждебно в главата му и се забиваха като рев на бензинов трион, примесен с непоносим тътен от набиването на клинове. Това бяха напълно нови усещания за младия пастор, доколкото той ги осъзнаваше. Мъчителна болка в мозъка и проблеми с вестибуларния апарат показваха, че нещо не е наред. Когато с мъка, залитайки, стигна до вратата и накрая успя да я отвори. Усети ослепителната плесница на ярката слънчева светлина. Навън новият ден сияеше с цялата тържественост на прекрасното лятно време, преливащо от жизнерадост и красота, но не и за тези, които са затиснати от тежък махмурлук. Особено в случаите, когато това се случва на някого в живота за първи път. Тогава светът за всички онези злоупотребили несретници, закъснели среднощни пияници и всякакви почерпени личности, захапали джама изглежда изопачен, обърнат с краката нагоре. Или още по-лошо — с главата надолу, последното само привидно изглежда, че е едно и също, но не е. Който знае, ще ме разбере. Та така наопаки изглежда света през очния окуляр на алкохолноинтоксикация. Изкривен и деформиран е той, отразен в натрошеното огледало на дявола (справка Андерсен) все едно, като че ли някой го е повърнал.

— О, Кени Роджър, как сме тази сутрин, ха-ха? — и звънкият смях на Митко-о се посипа отгоре му, от което още повече го заболя главата и му се зави свят. — На! — каза новодошлият и опря студена бутилка бира в челото на отец Джозеф. — Ще имаш нужда от това. Така е, като не знаете да пиете, ама това е сигурно, защото сте имали сух режим и сте отвикнали, ха-ха. Все пак добре се справи като за

първи път. И не си бил чак такъв киселяк, като пийнеш, ставаш голям веселяк. Не знам, братко Джозеф, един ден дали от теб ще излезе добър поп, но със сигурност имаш всички данни да станеш славен пияница. Между другото, у нас едното не пречи на другото, често вървят ръка за ръка. Поп, който не близва да му нямаш вяра на такъв. А бе ти си бил голяма работа, само колко кълтри песни знаеш и какви ирландски танци праскаш, да ти се ненадява човек. Като пийнеш, нямаш нищо общо с оня мухльо, за който се представяш обикновено. Трябва по-често да си отпускаш душата, ама с мярка, снощи как им събра очите на ония като преполви бутилката. И добре пееш, имаш глас, полицията ни спря за проверка, а ти хич и не млькна, добре, че ги познавам куките. После повърна пред входа, трябваше да се очаква, като пиеш на гладно, а и трябва повече да се храниш. Обаче едва те качих, като се отпусна и си смени панталона, щото го опика. А и днес не стой много на слънце, че ще ти стане още по-зле, пий повече течности и вземи аспирина. И само да подпишеш онези работи, че бързам, чакат ме, трябва да тичам цял ден нагоре — надолу в тая жега. Нямам време да се глезя като теб и да лежа с махмурлук. Ама и ти ще се научиш, трябва ти повече тренировки. Казано е повече пот в учението, по-малко кръв в боя. Следващия път ти ще черпиш, хайде подписвай!

— Ама, какво трябва... и защо да подписвам, малко си спомням от снощи, извинявай, всичко ми се върти, трябва да седна, затвори вратата, ох, тази светлина...

— Нали ти обясних подробно, ама вярно не трябваше да пиеш толкова. Но те разбирам, след тази сърцераздирателна история за горкото сираче, ограбено от роднините си и останало без дом и покрив над главата, озовало се после в чужбина, в чужда и негостоприемна страна на другия край на света, трябваше да му отпуснеш нервата, много ти се е насъбрало. Случват се такива работи, нали сме мъже, ще ти мине като на куче, хич да не ти пука! Слушай, сега загубихме много пари в Благоевград заради онези бандити, но имам план как бързо да си ги върнем. Разказах ти за един мой вуйчо, който има бизнес във фармацевтиката. Продава лекарства, внос от Индия, Турция, Китай, но неговите струват много по-евтино, защото са генерици. Тук у нас стана така, че всички грабят населението. Едно време се гордеехме, че произвеждаме едни от най-евтините лекарства, изнасяхме и в чужбина,

а днес са непосилно скъпи. Много хора не могат въобще да си ги позволят или да ги приемат редовно и заплащат с живота си. Често трябва да избират храна или илачи. Ти нали имаш социално мислене, ако подпишеш ще помогнеш на много хора, ще спасиш човешки животи!

— Нищо не разбирам... — въздъхна уморено пасторът.

— У нас държавата, спекулантите въртят далавера с човешкото здраве, а хората умират, имаме най-ниска продължителност на живот в Европа. Всички печелят от нещастията на хората. Знаеш ли, че от лекарства в световен мащаб се печели годишно повече отколкото от оръжие и наркотици, взети заедно. Бизнесът с човешкото здраве е най-голямата далавера! Та този мой вуйчо внася много по-евтини заместители, отколкото струват марковите скъпи лекарства, от които концерните и посредниците вадят нечовешки печалби. Слушай ме внимателно, тези неговите по-евтини лекарства, представи си, могат да достигнат на съвсем достъпни цени до хиляди болни и стари хора, които ще променят живота им, ще облекчат страданията и болките им.

— И къде съм аз в цялата тази благородна мисия, та аз нищо не разбирам от химия, фармацевтика, медицина... — продължаваше да тъне в неведение американецът.

— С твоя подпис можеш да помогнеш всичко това да се случи, при това няма да влагаш никакви пари, само даваш съгласие и ще спечелим, за нула време ще си върнем загубеното. Моят вуйчо има стока, но трябва някъде да я препакетира, без това да бие много на очи, щото конкуренцията не прощава такива добрини. Ако наеме от теб трафопоста, където се помещава църквата ти, без много да се разчува, а и така отвън нищо няма да личи, той ще направи някои подобрения за негова сметка и ще ти плаща наем, добри пари, повярвай ми, и само за няколко месеца. Един подпис само, тоест три и без да си мръднеш повече пръста, само си траеш и изкарваме няколко бинки за нула време. Хайде, ти си свестен човек, няма какво да те убеждавам, добротата е твоето кредо. С изкараните пари ще си завършиш после ремонта и ще си устроиш църквата, както си искаш, само няколко месеца.

— Добре, добре, дай да подпиша, щом си преценил всичко и щом всичко е законно и е за хората... ох, много ме боли главата, как можеш да пиеш всеки ден. Казано е, че виното весели душата на човека, но

който прекалява с него после жили като жило, но за уискито нищо не пише в светото писание, ох, горкият грешник аз, пак се изложих, прости Господи... и отец Джозеф подписа. И това бе най-голямата му грешка след това, че въобще дойде в България и се запозна със сина на милиционера.

Няколко седмици по-късно Митко-о и Криси бяха заминали на морето да поработят малко по тамошните барове, да видят каква е хавата и може ли да се прави добър бизнес там. Рано сутринта на зазоряване продължително звънене и удари по вратата отново изтръгнаха от съня му младия проповедник. Този път това не беше добър мил приятел, който носи студена бира. Бяха едни други приятели, приятелите на народа, на обществото или по-точно на неговата безопасност, бяха служителите на службата за борба с организираната престъпност.

В момента, в който бе отключено, неканените гости нахлуха и отнасяйки вратата, проснаха на земята домакина. Така, затиснат на пода с извити отзад ръце и щракнати белезници, слисаният американец чу, че има издадена прокурорска заповед, която нареждаше да бъде извършен обиск на жилището му. И мероприятияето започна. Погромът, който последва не бе по-различен от това, което бяха сътворили скинарите година по-рано. Липсваше само пожар. След известно време органите намериха това, което им трябваше и чак тогава динамиката на разкъртващото претърсване понамаля. Договор за съвместна дейност между пастор Джозеф Уинстън Харпър, чужд гражданин и някой си Боне Зарков, стар познайник на прокуратурата. Последният впоследствие не бе намерен, явно бе успял навреме да се покрие или да напусне страната. Така единственият, на когото бе предявено обвинение, бе отец Джозеф за незаконно производство и разпространение на забранени субстанции. Службите бяха разкрили в трафопоста, църквата на американеца, цех за производство на метамфетамин и машина за таблетирание на пико и каптагон, готова продукция и суровини. Нямаше и помен от лекарства за възрастните хора и социално слабите. Мнимият вуйчо, както се оказа, въпросният Зарков се бе изпарил, а Миткови, разбира се, нищо не знаеха. Не познавали въпросния, а американския поп съвсем бегло. Вярно, бил познат на сина им, неговата фирма извършила ремонт на жилището му след някакъв инцидент. Синът им бил на море. Разбирай Митко-о също

се покри. Попът не бил лош човек, малко смахнат, даже за известно време го били приютили като наемател, докато течал ремонта, но не подозирали, че е способен да се замеси в престъпления. Няма такъв вид, ама то знае ли човек в тия времена вече и тия чужденци, дето се мъкнат напоследък отвсякъде... Те, Миткови нямали нищо общо, ако по-късно нещо се е случило. Пък и дъртият милиционер веднага се себеизтъкна, че и той като колега, макар и вече пенсионер, ако е бил надушил нещо нередно, то пръв би уведомил службите. — Така де, нали всички пърдим в един казан, едни фуражки носим, ядем все хляба на държавата, можем да си имаме доверие!

Отец Джозеф бе окован и като в американски филм му прочетоха правата и му казаха, че може да мълчи и да говори само в присъствието на адвокат и че всичко, което каже, може да се използва срещу него. Взеха му паспорта, сега нямаше как да напусне страната и за по-сигурно го заключиха в следствения арест. Като го извеждаха, бе с качулка на главата, както си му е редът в такива случаи, но докато го качваха го подпряха с ритник отзад и блъснаха главата му във вратата на камионетката, да се сеца какво го чака. Старшият инспектор просъска през зъби: — Мръсник! Да се прави на свещеник, а всъщност да произвежда дрога и да я разпространява, да трови децата, какво прикритие си измислил само! Кой да подозира? Всякакви боклуци съм арестувал, ама такъв негодник досега не бях, американец! Карай те го, всичко ще си каже и Буш няма да може да му помогне!

Десет дни по-късно, когато Митко-о плати гаранцията на отец Джозеф, от килията на Следствието излезе нещо, което само приличаше на него. Някакво привидение, сянка, останала от някога жив човек, нещо, което сякаш се носеше над земята, без да вижда и чува наоколо. Какво бе преживял пасторът, така и никой не узна. Това, което се появи отново на бял свят, сред хората, бе същество, преминало отвъд психическия срив, някак плах, отдалечен, загадъчен и прозрачен, недействителен и олекотен от всичко земно, досущ като призрак изглеждаше отец Джозеф. Така и премина покрай паркираната кола на Митко-о, който бе дошъл да го посрещне, и нищо не отвърна, не се и обърна, само някак тайнствено се усмихваше като на себе си и отмина. Синът на милиционера му махаше и подвикваше. Наду клаксона — нищо. Помисли си, американският поп се е смахнал окончателно, кой знае какво е преживял, какво ще го правя сега...!?

Отец Джозеф продължаваше да върви, без да знае накъде и без да съзнава каквото и да е. До него по улицата Митко-о караше BMW-то си, следвайки го и не спираше да крещи през смъкнатия прозорец. Американецът стигна така до автобусна спирка, в този момент там спря някакъв автобус, той се качи и изчезна.

Късно вечерта Митко-о го намери седнал на пейката пред трафопоста. Проповедникът се бе завърнал при своята църква, осквернена и превърната в нарколаборатория и после погромена от спецполицаяте. Той седеше безмълвен и някак одухотворен и успокоен след страданията под облецената луна, бос, само по риза и панталон.

— Какво се е случило, къде са ти обувките?

— Едни цигани ме хванаха, искаха да ме ограбят, но понеже нямаше какво да ми вземат, за да не ги разочаровам, явно бяха в нужда, им подарих обувките си... отвърна отец Джозеф, тайнствено се усмихна и потъна отново някъде, гледайки пред себе си в нещо, което само той вижда и остана така...

Митко-о постоя, повъртя се наоколо и нервно запали цигара. Всичко беше толкова неловко до немай-къде. Мълча, мълча и накрая изтърси: — Виж, аз наистина съжалявам, че се получи така, честно казано не смятах, че може да стане провал, всичко беше подсигурено, бях платил предварително на когото трябва, не вярвах да стане издънка... Наистина адски много съжалявам. Ти не си виновен, разбира се, и не заслужаваш всичко това. Мислех само бързо да изкараме едни пари и после всичко да се потули, затова се хванах с тая гадна работа. Аз също мразя наркотиците, знаеш спортист съм, а още повече боклуците, дето ги разпространяват. Подведоха ме, явно на тия, дето бях платил, им се видя малко и са изпортили нещата. Полакомили са се и са ни накиснали, за да ме притиснат за още. Обаче ти излезе мъжко копеле, не си ме предал, не ме натопи, а можеше, затова те уважавам! Иначе ще се оправиш, няма да посмеят да те тикнат зад решетките. Та ти си американец! Няма да посмеят! Днес лижем гъза на вашите повече, отколкото го правехме навремето с руснаците. А бе, ще се отървеш, нищо не могат да докажат, говорих с един мой човек много печен адвокат. Ще те мотат още известно време, ще платим тук — там и после всичко ще се забатачи. Толкова много дела висят нерешени с години у нас, няма страшно. Само аз имам три. Не се ли радваш? На свобода си! Не ми излезе хич евтино да ти платя

гарантията, но ти се оказа мъжко момче, не се разплямпа, не ме предаде, за което съм ти длъжник, истински приятел! Мога ли сега да направя нещо за теб, имаш ли нужда от нещо? Много съм ти задължен. Гадно ли беше там? Сигурно е било, прощавай, чувствам се адски шибано, ако ме разбираш? Ще можеш ли да ми простиш някога, чувствам се като пълен боклук, повярвай ми, съжалявам, много съжалявам, че те накиснах по този начин, ти не заслужаваш това... Дааа мълчиш, стоиш бос като Христос тук и безмълвно ме обвиняваш, прав си, какво да кажа, провалих се... навредих и на теб.

— Няма нищо, нищо значимо не се е случило, отдавна съм ти простил, какво са понесените страдания, като от тях няма полза и не водят до извисяване, какво изобщо са страданията... въздъхна някак отнесено злочестият проповедник, притихна и се замисли. Постоя така и след малко продължи: — На себе си не мога да простя. Аз напълно се провалих! Вярвах, че мога да направя света по-добър. Вярвах, че ако сме истински добри приятели, понеже нали сме на едни години и през един и същи месец сме родени, ако и да сме от различни континенти, култури, общества, вярвах, че между нас има нещо общо, че някак е било предопределено да се преплетат житейските ни пътища, че съдбите ни са някак свързани. Гордеех се, че съм твой приятел, ти си авторитетен, силен и никога не се предаваш и не се огъваш, борбена натура си! Винаги съм мечтал Бог да ми даде такава решителност и кураж. Възхищавах ти се за тая твоя непоколебимост, особено ако тя можеше да бъде обърната в друга посока. В служба на доброто, в подкрепа на божията воля. Ти си всичко това, което се очаква да бъда аз като божи пастир, но уви, оказа се, че аз съм много малък и много слаб за възложеното ми дело и се провалих... Мислех, че ще имам достатъчно сили да бъда близо до теб като приятел, да подкрепя добрината, която открих у теб, да успея да се преборя с тъмната ти половина и да успея да извадя човека от престъпника така, както се вади бисерът от мидата. Но уви, провалих се напълно! Вместо да те обърна към пътя на доброто и истината, аз самият бях набеден за престъпник. Ти си моят голям провал и пълно разочарование, разочарование въобще от хората и смисъла на битието, на такава битие. Ти се оказа за жалост един откровен и напълно завършен, и безскрупулен престъпник, без всякакви задръжки, в което се убедих напълно. През цялото време гледах как ме грабиш, прибираш чековете,

които ми изпращат, уж по-добре да се грижиш за моите интереси, баламосваш ме, мислиш ме за луд. Може и да съм, но не съм сляп, нито глупак, всичко виждах. Наивно вярвах, че един ден ще преодолееш своята заблуда, глупавото и празно увлечение по суетата на този свят, че със силата на доброто би могъл да се преобразиш и все прощавах. Днес повече не мога да прощавам и то на себе си. Превърнах се в по-голям бандит и от теб самия. Съдят ме за производство и разпространение на наркотици. Какъв ли не ме нарекоха, в какво ли не ме обвиниха. В заговор срещу вашия народ, международен, преструвал съм се на поп, за да разпространявам дрога сред децата, нравствен изрод, чудовище, изчадие, убиец! Докъде стигнах в желанието си да ти покажа пътя на спасението, да бъда добър пример — примерът възпитава. Погубих себе си, провалих мисията си и се орезих. Сега не мога да си тръгна дори, отнет ми е паспортът, а и не смея да се прибера в родината си от срам, а ти си се разтревожил, след всичко това пропадлек като мен дали може да ти прости, ха-ха, защо не! Ти не носиш отговорност. Ти не съзнаваш разликата между добро и зло дори. Защо да не ти се прости, но аз не заслужавам прошка, защото се издъних. Не успях да ти помогна, сега не мога да помогна и на себе си. Ти провали и мен, не успях да се справя, оказах се слаб пред изпитанията, неподготвен, не достатъчно убедителен, много грешен явно съм бил... дойде времето за горчивата чаша. Времето да понеса истината за своя провал, истината за собствената ми несъстоятелност да защитя това, в което вярвам и сега светът ми се надсмива. Сигурно с право, всеки провал е присмех. Та кой съм аз да изисквам добрина от себеподобните ми, с какво съм я заслужил, бедният аз... погубих най-скъпото си. Изгубих вярата си! С мен е свършено, какъв проповедник бих могъл да бъда аз без своята вяра...

— Добре, какво искаш? — не издържа Митко-о.

— Искам, като питаш, да ми намериш пистолет, но не някакъв съветски боклук, искам револвер да не засича!

— Ти луд ли си, за какво ти е? Само ще направиш някоя беля. Ти нали си поп за какво ти е притрябвало оръжие? Та вие се борите с вяра, с думи, книги, какво още беше там... това не е за теб, само като те знам!

— Нали все още работиш за мен, плащам ти, това ще бъде последната ти поръчка, револвер — зареден!

— Ама що за щуротии са те прихванали, ти наистина май окончателно се смахна. Ще вземеш да направиш някоя глупост. Кой знае ония в Следствието какво са ти направили, да не са ти пускали ток? Не беше чак такъв, човече, осъзнай се...

— Или ти ще ми изпълниш поръчката, плащам си, имам още малко скрити пари, или това ще свършат онези бандити, дето пият всяка вечер при братовчед ти Кольо и тогава наистина може и да стане бяля. Щото ония съвсем не са стока, решавай!

— Човече божи, за какво ти е притрябвало всичко това, та ти пипал ли си въобще оръжие някога и какво ще правиш с него, по дяволите?! Ще изправяш световните недъзи, ще спасяваш вярата си ли, или искаш да ме гръмнеш мене, не че не го заслужавам, но защо ще си слагаш грях на душата. Това не е за теб! Бъди малко разумен, недей откача съвсем! Нещата могат да се оправят, нищо не е загубено, търпение му е майката!

— Казах ти, чакам си поръчката, ще ти се плати. Доставка утре вечер. За човек с твоята репутация няма да е проблем да намери незаконно оръжие, а и не вярвам чак толкова да имаш скрупули. Също така няма да стрелям по теб, аз не съм убиец. Искаш лесно да се отървеш. Няма аз да те съдя, оставям те на твоята съвест и дано Бог ти прости! Сега ме остави, уморен съм! Имам и други някои неща, които остана да свърша. Разчитам на теб, след това повече няма да имаш никакви други ангажименти спрямо мен. Поне това за последно ми го дължиш! Лека нощ. Пасторът стана и се прибра в трафопоста, своята църква. После, останал сам до сутринта дълго писа нещо и когато го завърши вече се бе съмнало. Сгъна внимателно листите, постави ги в плик, който по-късно отнесе и предаде в пощенската станция.

Настъпваше привечер. Времето бе неспокойно. Поривист вятър гонеше алени облаци към хоризонта, където небесният жътвар ги трупаше на клади върху залеза. Задаваше се буря. Отец Джозеф седеше сам насред своята църква, така и не състояла се, превърнатата в погромена нарколаборатория и сред хаоса на нищото съзърцаваше. Застинал в дрезгавината на вечерния здрач, той гледаше пред себе си в нещо, което само той виждаше. В последно време това му бе станало навик.

Мъчителен спазъм го изтръгна от ступора, преминавайки като нервен гърч по цялото му тяло и го запрати обратно в действителността. Треперещ, още с конвулсии, той я съгледа. Беше изплувала като фантом от мрака и стоеше пред него. Тя, жената, бе дошла. Кристина беше влязла в порутения трафопост, неговата обител и сега седеше там от кръв и плът с целия си магнетизъм и сексапил, които разпръскваше наоколо, като истинско живо същество, преливащо от женски ухания и аромати. Едно реално органично присъствие се изправяше пред него, символ на живота и неговите енергии, не недостижим блян, изтъляващ призрак, както бе свикнал да я среща в мислите си и да я преследва във виденията си.

— Разбрах какво си преживял, какво те е сполетяло — каза Кристина, след като помълча малко-много съжалявам за теб — гласът ѝ бе изтръпнал от драматизъм с метални нотки — мога ли да запаля — извади цигарите си и приседна на пейката до него. — Съжалявам, че такива гадости се случват именно на хора като теб...

— Такива са изпитанията, на които понякога Бог подлага вярата ни, колкото са по-страшни, толкова по-голяма е наградата...

— Сигурно е така, няма да споря с теб, щом това ти носи утеха — и въздъхна — но, отвориха ли се очите ти, отче, най-сетне за земните неща? Осъзна ли в какво си се натресъл и кой ти го причини? Съзнаваш ли сега вече сред какви хора си попаднал, които и пет пари не дават за теб и твоите страдания, само те използваша и утре ще те пратят в затвора, без да им мигне окото, само и само да спечелят. Твоят приятел Митко и братовчед му Кольо, и оня дъртия милиционер, за които работя, са абсолютни престъпници, готови на всичко. Дано си го проумял вече! Много неща не знаеш за тях, много неща само си чувал, но и това, което си чул е, съвсем вярно, за жалост. Държат целия квартал, хората се страхуват от тях, занимават се с лихварство, държат заведения, занимават се с охрана и рекет, наркотици, много народ работи за тях. Изнасят и момичета в чужбина. Преди две години искаха да работя за тях в тоя бизнес, елитна компаньонка, да ме направят бяла робиня. Дължах им много пари, отказах, пребиха ме и ме изнасилиха. Тогава бях много изпаднала, бях затънала в наркотици, безпътица, унижения. Баща ми умираше, трябваша ми пари за скъпоструващи лекарства, доктори — така попаднах в лапите им. Започнах да пея вечер в онази дупка, кръчмата на Кольо, сега

заминавам да работя на морето в някакъв бар пак на техни хора. Ще гледам да се отскубна, с каквото изкарам, и после чао, хващам самолета за Швеция. Тука няма живот. Цялата страна се държи от подобни престъпни типове и корумпираните им покровители по етажите на властта и на тях им е много гот, уверявам те. Това е техният свят, а ние, останалите сме само стока, обслужващ персонал, служим им за забавление и могат да си правят с нас, каквото си поискат. Могат и да те убият и никой никога няма да чуе за теб, просто изчезваш един ден и никой няма и да посмее да разпитва много-много, камо ли да те оплаче. Разбра ли къде си попаднал сега? Митко, баща му и братовчед му са ужасни хора. Такива, същите ни управляваха през социализма и сега пак властват над нас, но с други средства. Едно време бе диктатура на пролетариата, налагана от комунистите и политическата им полиция, днес същите тези ни налагат криминална диктатура. Няма спасение от тях — само в чужбина, за това толкова млади емигрират. И аз ще се махна. Тук е глад, зависимост, експлоатация и смърт. Абсолютно обезсмислен живот, доведен до пълен абсурд и изчистен от всякаква почтеност и морал. Битие, превърнато в кошмар за стотици хиляди, но кошмар, забавен за тези нискочели канибали и повярвай ми, на тях наистина им е гот. Този ужас ги забавлява, те властват наред него. Тук е Джурасик парк, а те са тиранозаврите. Иначе е красиво и зелено, та много-много не се виждат оглозганите кости и на чужденците им е приятно да идват. Тази държава всъщност е като концентрационен лагер. Само който може да си плати, може да напусне този ад, за да се спаси. Другите нямат шанс и бавно тлеят, жертва на своите мъчители и техните копои, обслужващ персонал и момичета за удоволствия — това сме ние останалите. Цялата държава, освен на лагер, прилича и на огромна денонощна дискотека, която работи само за тях non stop, безкраен празник, а ние се трудим да им осигурим забавлението, ние сме шоу програмата, вариетето — the show must go on! Сега схващаш ли нещата? Тук няма нормално правосъдие, институциите не работят, всичко тъне в корупция и това гарантира безнаказаността и спокойствието на криминалната камарила, която се е оплела и с политиката и властва повсеместно. При първа възможност незабавно напусни страната, разбрах, че са ти взели паспорта, измисли нещо, нелегално премини границата, ако щеш, или пък се укрий във вашето посолство, но повече тук не оставай! В

голяма опасност си. Ако Миткови не успеят да платят достатъчно, ако ги притиснат други хиени и започнат да ги изнудват за още, тогава ще трябва да пропееш и да свидетелстваш срещу тях. Онези от Следствието, знаеш, има как да те принудят, ако отново им попаднеш в ръцете, нали не си чак такъв смелчага или глупак да стоиш и да чакаш това да се случи. Могат още утре пак да те приберат по някакво друго скалъпено обвинение. Защото, случили се, то Бог да ти е на помощ! Тогава най-лесно ще бъде за тях — Миткови, ти да изчезнеш и повярвай, няма да се спрат, познавам ги! Ти си добро момче, мъчно ми е за теб, не е трябвало въобще да идваш в тая гадна страна и да срещаш тия хора. На нас и сам господ не може да ни помогне, камо ли проповедници като теб. Някога сме били велик и храбър народ, дедите ни са били свободни и горди хора, достойни и могъщи. Цели империи са треперили от нас, но после са се появили в недрата на тоя народ бастарди като Миткови, дребни зли душици, които разбрали, че по пътя на безчестието и предателството могат и те да забогатеят като заграбят чуждото, което не им принадлежи и с помощта на чужденците, нашественици в тяхна угода да властват над честните и достойни свои събрата, единовеци и сънародници. Това е тъжната и жалка история на нашия народ, повтаряла се неведнъж, история за това как безчестието и користта подчиняват благородството и достойнството и ги погубват. Това е най-тежкото иго, когато си поробен от своите. Кристина въздъхна дълбоко и смачка догорялата цигара на пода. — Жалко, че не успяхме да посвирим заедно. Вярвам, че можехме да забием готини парчета, адски си падам по госпъл и спиричуел. Надявам се някога пак да се срещнем на по-добро място в по-добри времена някъде в свободния бял свят. Примерно след години, когато направя концерт в Медисън Скуеър Гардън в Ню Йорк, ще ти пратя покана, може тогава да посвирим заедно. Сбогом малък, изчезвай и Бог да те пази! God bless you! Кристина помълча, прокара пръсти през огнените си коси, сякаш искаше да каже още нещо, но стана и тръгна да си върви. Стигна почти до входа и чу зад гърба си немощния и плах, разтреперан глас на проповедника: — Кристина, моля те... моля те, остани още малко, много объркан се чувствам точно сега, много съм сам, страх ме е, чувствам се безпомощен. Бог както ни изпраща изпитания, така и ни дава сили да се справим с изпитанията и трудностите, които ни връхлитат, но на мен ми се

случиха в ареста ужасни неща, които нормален човек, ако ги преживее, после не би искал да продължи да бъде жив. Страх ме е, че тези изпитания не бяха за мен или поне аз не бях подготвен за тях. Дали някой мъченик, някога въобще е бил подготвен за своите страдания, или, понасяйки ги, това е била неговата подготовка? Опасявам се, че не издържах и в миг на голяма болка и отчаяние, в един миг макар, изгубих вярата си, разколебах се, изпитах страх и съмнения... обвиних и заклеймих Господ за това, че допуска това да се случва. Поставих гордостта си и милостта към себе си по-високо от Бога, а това вече е страшно, много страшно... изгубих вярата си и останах съвсем сам, лишен от божията благодат и подкрепа. Превърнах се в един провалил се неверник, слаб нищожен човек, лишен от своите достойнства пастир. Прокълнат грешник съм аз, о, тежко ми!

— Разбирам и чувствам болката ти, имала съм подобни мигове, но ако искаш да продължиш трябва да се абстрахираш от страданията, през които си преминал, престани и ти да се самосъжаляваш, за нищо не си виновен, намери сили в себе си да потърсиш отново Бог. Той те очаква всеопрощаващ и любящ наш баща. Вярвам, че ти си един добър проповедник и добър божи служител и ще успееш да се справиш, ще намериш сили да се издигнеш над страданията и горестта на унижението! Вярвам в теб! Без такива като теб този свят отдавна да се е превърнал в скотобойна и тогава нищо не би ни попречило да оскотеем докрай. Трябва да намериш сили, трябва да успееш заради нас, милионите като нас в този свят, които също като теб търпим страдания и унижения постоянно, но нямаме вярата. Някой трябва да сочи пътя, истината и живота!

— Благодаря ти, Криси, твоите думи ме трогват и значат много за мен и то в такъв момент, извинявай, че те товаря с моите драми, вместо да се стегна. Ти си една смела и благородна жена, Бог ще те възнагради за добротата ти. Виж, имам тук едни пари, бях ги заделил — бели пари за черни дни, трябваше да платя с тях нещо на Митко-о, но то вече не ми трябва, няма да ми послужи. Виж, моля те, приеми тези пари, не искам да те обидя с този подарък, разбери ме правилно, на мен те не ми трябва вече, няма да ми помогнат, наясно съм с нещата, ако и окончателно да ме смятат за луд. Моля те, приеми ги и замини още утре за Швеция, ще ти стигнат за самолетен билет и още малко близо 1000\$ са. Моля те да ги приемеш, ще ми направиш голямо добро и на

себе си, и на мен, махни се час по-скоро от онези злодеи, използвай ги да получиш свободата си, замини далеч оттук. Аз не бих могъл да понеса след това, което ми разказа повече и ден да бъдеш във властта на такива чудовища. Прекрасна дама като теб, самото съвършенство от доброта и талант да бъде зложница на подобни долни хора! Моля те, приеми ги, това е единственото, което мога да направя за теб, не го отхвърляй, моля те, така помагаш и на мен самия! Замини надалеч, някъде в свободния свят и разкажи какво се случва тук. Там медиите са свободни, така ще можеш да помогнеш и на твоя народ, ако разкажеш истината за посткомунизма. Една зловеща тоталитарна диктатура, мутирала в криминална, както ми обясняваш, жалка пародия на демокрация, служеща за параван на безчовечността и държава, подчинена изцяло на каторгия престъпници, свързани с бившата политическа полиция. И че не е имало никаква нежна революция, а трансформация на онзи режим в нещо производно, но също толкова опасно и античовечно, с нови икономически механизми, контролирани от същите хора.

Кристина нищо не каза, взе плика, сложи го в чантата си, постоя миг, два, понечи да тръгне, но се спря, протегна се, целуна бързо младия свещеник по бузата и избяга навън.

Останал сам, отец Джозеф се разплака. Той се отпусна тежко върху пейката и се разрида неудържимо. Дълго сдържани и преглъщани, сълзите му сега рукоуха на воля, за да измият душата му.

По-късно, поуспокоил се вече, протегна ръка и сякаш някак несъзнателно развинти крана на газовата бутилка, останала от лабораторията, забравена и неизнесена при обиска тук. Започна тихо свистене и отец Джозеф скоро отново изпадна в неговото си прехласнато състояние да съзерцава другите светове.

Отсреща на паркинга, през градинката до блока, отсам трафопоста, Митко-о бе паркирал BMW-то си, стоеше вътре и чакаше. Вече се бе смрачило, бурята щеше да се разрази всеки момент. Кристина отвори вратата, влезе в колата, отвори чантата си, извади плика с парите и каза:

— На, това е, няма повече пари, горкото момче, това е всичко, което имаше, доволен ли си сега?! По-голяма гадост не си ме карал да върша. Да си играя с отчаянието на един болен и нещастен човек и да се подиграя с добротата му. Замисляш ли се понякога докъде си

стигнал? В какво си се превърнал? Какво ме принуждаваш да върша? Е, поне се надявам да си е струвало и повече да не ти дължа нищо. Надявам се и да не се срещаме повече!

— Недей така, натъжаваш ме! Жалко, не успя да ме оцениш при всичко, което направих за теб, а можехме да бъдем страхотен тандем. Ще го преживея мъчително, но няма как. Наистина ме нарани, знаеш, че не обичам да ми отказват. Прощавам ти, ти си ми слабост все пак. Ще си направя татуировка с името ти до сърцето си и всеки път, когато чукам курвите, ще ги карам да я лижат, за да ми напомнят за теб. Ето ти билета за Швеция и визата ти е уредена. Ще ми липсваш! Няма да мога повече никога да обичам след тази раздяла, виж какво направи с мен! Мога да си купя ново BMW, но любов не! „За какво са ни всичките тези пари, щом приятели нямаме, от бедняци по-жалко живеем...“ запя Митко-о, „когато ти ще си далеч от мен“, елитна проститутка в Стокхолм.

— Гадняр! — отвърна Криси и си прибра билета.

— Недей да страдаш толкова, всъщност му направи услуга, предпази го от поредната грандиозна глупост в неговия и без това сериозно объркан живот. Знаеш ли, че искаше да му продам пистолет, представяш ли си?! Той и пистолет! Клинт Истууд от Младост, ще ме скъса от смях! Така поне няма да може да забърка поредната невъобразима каша, щото и без пистолет е затънал достатъчно. Съвсем ли се е побъркал?

— Съвсем! И то не без твоята помощ, поредната ти жертва, докъде мислиш да стигнеш?

— Айде, айде не са чак толкова страшни нещата, той и без това си беше хахо, сега таман малко ще се стресне, ще слезе на земята, може да му е от полза да влезе в реалността.

— Б-ъ-ъ-ъ-ф, ега ти ползата, да го потапяш в реалността, направо си го удавил, вече едва диша... Та той е болен човек, има нужда от грижи. А замислял ли си се, че този пистолет може да му трябва за друго, не да се защитава, сещаш се... не да възстановява правдата.

— Да бе, стига, да не искаш да кажеш, че би си посегнал. Та той е такъв мухльо, че докато си бели ябълката и се порязва и после тича в поликлиниката, сериозно, къде у него такава смелост. Второ, той е идеалист, жалък идеалист, добре го познавам, а идеалистите са фанатици. Един фанатик никога, ама никога няма да си признае, че е

победен, затова не очаквай от него това. Вярно, че е ку — ку, но пък чак толкова, че да си посегне, не вярвам! Самоубийците са или велики хора или пълни нищожества. Той все пак не е нито едното нито другото, преценил съм го, не се вписва, не става! Ще има още много да се пържи, светът е пълен с такива нещастници, но той все пак е чешит, признал съм му го. Вчера например подарил обувките си на някакви цигани, щото нямало какво да му откраднат и за да не ги разочарова, им ги дал сам, съжалил ги, а бе идиот!

— Да, определено не е от този свят и не е за тук, но ти нямаше нищо против да го използваш, добре се напечели покрай него и за негова сметка.

— Е, все някой трябваше да му помага, все пак и не малко съм направил за него. Ако нещо му се случи, ще ми липсва, развличаше ме с неговите глупости, ще ми липсва, честно. Въпреки че ако вземе да изчезне, ще бъде по-добре за него, а и за всички ни. Така е загазил, че ако го осъдят минимум след двамазет години ще излезе. Май наистина е по-добре да изчезне.

— Да, да, лудите са неудобни, като децата са, непредсказуеми и казват много истини, често не на място. Поставят и много въпроси също като Хамлет, върху които ние, нормалните не искаме да се замисляме. Сигурно, защото ни е срам, та те такива са будната съвест на обществото. Общество, в което истината може да бъде извикана само от устата на нефелен идиот, докато всички останали оглушително мълчим. Мунчо, който се люлее под вратата на касапницата, където колят собствения му народ! Знаеш ли какво ми каза веднъж пасторът: — По-добре било тук у нас да си луд, той си бил говорил с много такива, били непринудени и някои забележително интелигентни, за разлика от повечето нормални, и че било наистина, по-добре да си луд у нас, отколкото идиот, защото тук само един идиот не би полудял при цялата тази идиотщина, в която живеем и търпим. Понякога лудостта е спасение, доброволен отказ от това да участваш в безумието на нормалността. Един вид отшелничество от този луд, луд свят.

— Брей, той не бил толкова улав, даже философ го раздавал. За жалост не е за тук и не знам какво изобщо прави сред нас, честно, питал съм го и той не знае. Случайно бил попаднал тук, дори не знаел за съществуването на тази страна, такава била божията воля ми вика, представяш ли си?

— Уви, мисля, че вече знае, много добре е разбрал, че тук място за него няма. Че никой и пет пари не дава за неговите страдания и на никого не му пука за неговите проповеди, да се отвърнем от пътя на злото и да потърсим вечно животворящата светлина на Премъдростта божия. А ние постъпихме свински, адски подло спрямо него. Какво искаше той от нас, само да сподели радостта си от възкресението и спасението и да ни помогне да се осъзнаем. Дано ни прости някога... забравила съм си цигарите там...

— Хайде, да не вземеш да хукнеш сега?

Отец Джозеф седеше в сумрака вече много замаян, газта го унасяше и очите му се мержелееха в мътна полудрямка. Усещаше, че потъва някъде и няма сили вече да се върне назад, когато съгледа забравените от Кристина цигари. Протегна машинално ръка, взе кутията и се вгледа в нея. Не беше пушач, просто това бе единственото нещо, останало му от нея и сякаш, за да може да я усети още само веднъж за последно, макар и опосредствено, той притисна кутията до гърдите си. Постоя така известно време, после извади цигара и я захапа. След това щракна запалката.

Мощна експлозия разтърси трафопоста, стъклата се посипаха чак на паркинга върху BMW — то на Митко-о. От отец Джозеф останаха само кървави парцали и парчета месо по стените, а табелката с името му, която носеше окачена на джоба на ризата си я намериха после на детската площадка при пързалката. И тогава се разрази истинска буря.

Духът му, волен и свободен, сега напусна този свят като буен петнист мустанг, който препуска през бурята към залеза в необятната пустош. Носен от шеметен галоп към звездите той изчезна в заревото на другите онези светове, сред безкрая на вечността с надежда там някъде най-после да успее да срещне едни по-добри същества, които да споделят неговата лудост. Това е и край на баладата за Клинт Истууд от столичния квартал „Младост“, така си отиде бледият ездач от високите плата, дошъл чак от отвъд океана, за да разбере, че сагата за Дивия запад се разиграва днес далеч на изток. Защото за човешката алчност и престъпна арогантност няма граници нито епохи, особено в един свят, където все още пистолетът тежи повече от Светото евангелие и където оловото поваля словото. Там наистина продължават

да бродят първобитни диваци и да играят танца на смъртта около кола на мъченията.

От тази развръзка много хора си отдъхнаха. Всички замесени бяха заинтересовани нещата да се потулят. Изчезването на главния заподозрян прекрати следствието и това замете много следи. Смъртта на младия свещеник бе описана като нещастен случай, битов инцидент, предизвикан вследствие от неправилно боравене с газ. Така накрая всичко приключи и се сложи край на неуспешната мисия на странния млад проповедник, пристигнал чак от Америка, за да сподели с нашия народ съкровенията дарове на своята вяра. Малко след това полуразрушения трафопост го събориха, а на мястото, където бяха капали сълзите на отец Джозеф поникнаха бели маргарити. Не, лъжа ви, измислям си, всъщност поникнаха най-обикновени жълтурчета — глухарчета, с каквито е пълен и без това целият квартал в зелените площи на междублоковото пространство. По-вероятно е, си мисля, че сълзите на пастора попиха в земята, попиха толкова надълбоко, цели дванайсет години се просмукуваха навътре все по-надълбоко, докато накрая достигнаха центъра на земята и там никому ненужните сълзи на отец Джозеф най-сетне получиха утеха. Адската температура и налягане ги превърнаха в прекрасни самородни диаманти и това още предизвика голямо земетресение в Китай.

* * *

Няколко вечери след трагедията Митко-о се прибира в дома си.

— Ела, ела да видиш нещо — вика го от хола дъртият милиционер, баща му. Бай Вълчо се е настанил на дивана, сипал си е домашняк от бутилка уиски, с лед и до него в големия кристален пепелник има купчина пепел от доста изгорени листове. Пенсионираният служител на Народната милиция е неглиже — по организъм, както се изразяват в тези среди, по-точно е по джапанки, шорти и косми — лято е. Гъст цигарен дим се стели из хола, примесен с пушека от изгорялата хартия. Изпушил е близо кутия тази вечер, докато е чакал синът му да се прибере. От дека нежно жужи музика, чувственият глас на Мирослав Илич се опитва да разрежи спарената атмосфера в затъмнения вечерен хол на Миткови.

— Ела, ела да видиш как ни е изтипосал оня смахнатият американец, твоят приятел, дето се взриви. Не само, че остави цял квартал без ток и унищожи общинска, народна собственост, ами как ни е оплюл, ако знаеш, негодник, а е ял от хляба ми, спал е в къщата ми. Казвах ти да не се занимаваш с тоя нефелен идиот, нищо добро не излиза от такива! Изписал сума ти страници и ги изпратил до техните в Щатите, неговата си там секта. Какви сквернословия, направо ни окачва на въжето, пише, че сме престъпници и тирани, представяш ли си, и съветва неговите никога повече да не стъпват в тези земи и също така да не допускат такива като нас да ходим отвъд океана, за да не разнасяме и там покварата и злите си нрави. Че сме били див и опасен народ, тъмни балкански субекти и малокултурни примитиви със силно изразен криминален нагон. Ето тук съм си го отбелязал това. Добре че леля ти Сийка, пощаджийката, дето уредих навремето сина ѝ в милиционерското училище, съм ѝ казал да ми заделя пощата на тоя американски мюзевир, попа, за да го следя аз. И ето на, колко съм бил прозорлив, това момче още от самото начало нещо не ми харесваше. Какви каши забърка и с наркотици накрая се замеси, боклукът му с боклук, казвах ти да стоиш настрана. Та написал грозни махзари срещу нас, на всичкото отгоре, жали се, че сме го били провалили, ограбили и озлочестили. Невинен бил накиснат в престъпни афери, за които нищо не подозирал, бил използван и натопен от нечестиви люде, сиреч това пак сме ние, и така провалил тукашната мисия на тяхната църква, станал бил заложник на користни интереси и машинации, на които не бил в състояние да се противопостави. Моли техните да го простят за това, което щял да извърши, защото нямал друг изход, за да спаси честта и достойнството си. Дословно ти го чета. Значи, той сериозно е замислял самоубийство, а не е било инцидент. Вероятно може да е искал да посегне и на други хора, тръгвайки си от този свят, нали ги знаеш религиозните манияци. Виж ги какво правят в Близкия изток, взривяват се по площади, пазари, автобуси. Такива не са у ред! Племенницата ѝ на леля ти Сийка, учи в английската гимназия и всичко ми преведе момичето, квото бе писал попа. Дадох и после петдесет лева да си трае и да забрави за случая, а листите ги изгорих. Тоя бил голяма фукара, неговата мама! Добре че го улових на време това писмо, ако беше заминало, не ми се мисли тогава... и обърна до дъно чашата с отлежала сливовица от тетевенския балкан. — Я, дай

жега тая ми е любима! И музиката гръмна в хола. Мекият глас на Славко Баняц бе като мехлем за тези наранени души. Защо толкова ги мразеха хората? Е такива сме си зли и завистливи и никак по-различни, оф, уви!

Какво стана с останалите ли? Криси замина наскоро след това за Швеция, където сбъдна мечтата си да пробие като джаз певица. Успя дори да издаде малка плоча, взе участие в още две-три сборки и по различни фестивали. Името ѝ се завъртя, очакваше я вероятно шеметна кариера, но не беше щастлива, което личеше и в песните ѝ, пропити все от онази сладка нега. Умря ненадейно в Париж, по-точно в едно негово предградие, в евтин хотел от свръх доза. Жълтата преса раздуха случая, но сбъркаха и писаха, че била полякиня. Между другото се прокрадна и това, намерили на шкафчето до леглото в стаята ѝ смъртоносната спринцовка, оставена върху малък молитвеник, принадлежал на някой си отец Джозеф.

А какво стана с Митко-о ли? Мълвата известно време разправяше, че след смъртта на американския поп неговият приятел и благодетел, Митко-о Милиционер се смахнал и тръгнал да обикаля по софийските улици и да проповядва словото божие, като призовавал хората да се покаят, защото приближавал Срашният съд и Царството божие. Ходел скъсан, рошав и брадясал, абсолютно запуснат. Изглеждал страшно със зачервени и изблещени от фанатизъм очи и докато заклеявявал човешката греховност, хвърчали лиги от устата му, защото бил започнал и да заеква от получаваните начесто нервни гърчове. Така поради угризенията на съвестта, казват, той се изменил, от лекомислен бонвиван станал търсач на истината и решил да продължи делото на своя мъртъв приятел, за чиято кончина чувствал вина и не можел да намери утеха. По-късно се разбра, че това било грозен каламбур, пуснат от някого. Всъщност, оказа се ставало въпрос не за Митко Мутрата, нашия познайник, мошеник и тарикат, а за Митко Ула-вото, малко гърбаво момченце — юродиво, дето по-рано наистина се мъкнеше с отец Джозеф, докато той още беше жив и му помагаше, когато изнасяше проповедите си, като му носеше статива с картините и брошурите. Та впоследствие стана ясно, изясни се, че този Митко се бил решил да продължи делото на американския поп и почнал на свой ред и той да проповядва словото божие по улиците. После някъде и той изчезна. Май бил в Курило.

Какво се случи в действителност с Митко-о Мутрата — това е съвсем друга история, която, за разлика от фалшивата и нелепата само малцина узнаха. Няколко години по-късно Митко-о Митков пристигна в САЩ като специален гост на Х1Х Зимни Олимпийски игри, организирани в Солт Лейк сити през 2002 година. Там той пристигна и в качеството си на представител, водач старейшина на българския клон на мормонството. На летището лично го посрещна мистър Рой Питърсън, станал междуременно член на Олимпийския комитет и сърдечно го разцелува. Двамата се зарадваха един на друг като стари добри приятели. Имаше защо да бъдат така радостни и доволни, предстоеше им да подпишат договор за голяма американска инвестиция в България за изграждане на модерен завод със скъпоструващо, високотехнологично производство. За отец Джозеф никой вече не си спомняше и не искаше да си спомни. Как се стигна дотук ли? Много просто, след нелепата смърт на иностранния проповедник оцелялата документация на църквата я прибра Митко-о. После се видя няколко пъти с мистър Питърсън и в края на краищата се разбраха като двама делови мъже и си стиснаха ръцете. Църквата продължи да съществува пък макар и фиктивно, само на документи, като същевременно се капитализираха печалби, без да има реални разходи. Така и двете страни останаха доволни от споделените ползи на новосъздалата се ситуация. Никой не обича неприятности и съпътстващите ги отговорности, обяснения, оставки, разследвания. Всичко бе потулено като нещастен случай и никой повече не се върна назад. Бедният отец Джозеф, така изтля споменът за него. В света на успешните делови хора никой не обича да си спомня за неудачниците. Там няма място за такива. Само споменаването на имената им създава тягостно чувство и неприятен вкус в устата, не е приятно. Бог да се смили над душите им, да почиват в мир! Този свят принадлежи на деятелните, не на съзерцателните. Очите на хищниците, както и при човека, са разположени отпред, за да могат да дебнат плячката, а при преживните те са отстрани, за да се пазят, ако могат. Така че изберете през какви очи ще гледате на света, ако още не сте го направили, и все пак се оглеждайте! Винаги се намират по-страшни чудовища от вас, просто така е устроен света. *Vita activa vs vita contemplativa.*

P.S. Често пъти зад всяко едно богатство се крие по някое ужасно престъпление. Не помня кой го беше казал, но явно не е бил богат.

[1] Отец Джозеф говори развален български, по понятни причини, въпреки старанието му да навлезе в езика. На места обаче предаваме изказа му в нормален, правилен български, защото придържайки се към неговия лош говор в моменти, когато става въпрос за сериозни теми, само бихме пародирали казаното от него с неправилния му говор. Затова разминаване на места, молим читателят да ни извини и да прояви разбиране! Б.а. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.